

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 21.12.2016
COM(2016) 819 final

2016/0412 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande

{ SWD(2016) 468 final }

{ SWD(2016) 469 final }

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Ett av huvudsyftena med organiserad brottslighet är ekonomisk vinning. Att ta bort vinsten av brottslig verksamhet och se till att ”brott inte lönar sig” är därför en mycket effektiv mekanism för att bekämpa brottslighet. Förverkande av tillgångar som härrör från brottslig verksamhet syftar till att förebygga och bekämpa brottslighet, däribland organiserad brottslighet, och att ersätta brottsoffer och det ger ytterligare medel för att investera i brottsbekämpande verksamhet eller andra initiativ för att förebygga brottslighet och gottgöra brottsoffer. Frysning och förverkande av tillgångar är också ett viktigt verktyg för att bekämpa finansiering av terrorism. Terroristattacker under 2015 och 2016 inom och utanför Europeiska unionen betonade det akuta behovet av att förebygga och bekämpa terrorism. Utmaningen att bekämpa finansiering av terrorism och dess nära koppling till nätverk av organiserad brottslighet kräver beslutsamma, snabba och samordnade insatser för att modernisera relevant lagstiftning, säkerställa dess genomförande och bättre samarbete mellan medlemsstaterna och internationellt.

I den europeiska säkerhetsagendan av den 28 april 2015¹ underströks behovet av åtgärder för att bekämpa finansiering av terrorism på ett effektivare och mer omfattande sätt. En av de prioriteringar som identifierades var att störa organiserade kriminella nätverk och de sätt som de finansieras på. I detta sammanhang fäste den europeiska säkerhetsagendan också en strategisk betydelse vid behovet att förbättra det ömsesidiga erkännandet av beslut om frysning och förverkande.

Den senaste forskningen² uppskattar att de illegala marknaderna i Europeiska unionen genererade ca 110 miljarder euro, dvs. ungefär 1 % av EU:s BNP 2010. Trots detta, och även om den befintliga statistiken är begränsad, är det endast en liten andel av de pengar som utgör vinning av brott inom EU som återvinns för närvarande: 98,9 % av den uppskattade vinningen av brott förverkas inte och kvarstår till brottslingars förfogande. Ett fungerande system för återvinning av tillgångar är en förutsättning för att fler tillgångar som härrör från brott ska kunna beslagtogs. Detta inbegriper effektiva regler för ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande. Även om det finns lagstiftning om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande på EU-nivå, är den bristfällig, inaktuell och innehåller luckor som kan utnyttjas av brottslingar. Vikten av förverkande av tillgångar som härrör från brott har erkänts av Europeiska unionen. Efter antagandet 1999 av slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors, antogs fyra rättsliga instrument om frysning och förverkande, inklusive två instrument för ömsesidigt erkännande, mellan 2001 och 2006, som samtliga (åtminstone delvis) fortfarande är i kraft i dag³.

¹ COM(2015) 185 final. Se även meddelandet *Att genomföra den europeiska säkerhetsagendan mot terrorism och bana väg för en säkerhetsunion* (COM(2016) 230 final, s. 13).

² Europol, *Criminal asset recovery in the EU, Survey of Statistical Information 2010-2014, Key findings*, s. 4; se även *Report of organised Crime Portfolio, 2015, From Illegal Markets to legitimate businesses: the portfolio of organised crime in Europe*, <http://www.ocportfolio.eu/>.

³ Jfr avsnitt 3.3. om EU:s rättsliga ram.

Parallellt gjordes insatser för att stärka identifiering och spårande av vinning av och hjälpmedel till brott. Rådets beslut 2007/845/RIF⁴ föreskriver om inrättande av kontor för återvinning av tillgångar i samtliga medlemsstater.

Efter Lissabonfördragets ikraftträdande har förverkande blivit en strategisk prioritering på EU-nivå som ett effektivt instrument för att bekämpa organiserad brottslighet. Direktiv 2014/42/EU föreskriver gemensamma minimiregler för frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott i Europeiska unionen

När direktiv 2014/42/EU antogs uppmanade Europaparlamentet och rådet i ett gemensamt uttalande kommissionen ”att snarast möjligt lägga fram ett lagstiftningsförslag om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande (...) med beaktande av behovet av att införa ett övergripande system för frysning och förverkande av vinning av och hjälpmedel till brott i EU”⁵. Denna uppmaning har upprepats vid flera tillfällen i bilaterala kontakter och vid expertmöten.

I detta gemensamma uttalande uppmanade Europaparlamentet och rådet dessutom kommissionen att analysera genomförbarheten av och de eventuella fördelarna med att införa gemensamma regler om förverkande av egendom utan föregående fällande dom, med beaktande av de olika rättsliga systemen och traditionerna i medlemsstaterna. För att kunna lägga fram denna analys anordnade kommissionen expertmöten i september och november 2016. Den avser att utfärda genomförbarhetsanalysen under 2017.

I sitt meddelande av den 2 februari 2016 till Europaparlamentet och rådet om en åtgärdsplan för förstärkning av kampen mot finansiering av terrorism⁶ betonade kommissionen behovet av att se till att brottslingar som finansierar terrorism får sina tillgångar förverkade. Kommissionen åtog sig att förstärka ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande senast vid utgången av 2016. Det betonades att ”ömsesidigt erkännande av domar och domstolsbeslut i brottmål [är] en hörnsten i säkerhetsarbetet”.

I oktober 2016 uppmanade Europaparlamentet, mot bakgrund av en rapport från parlamentsledamoten Laura Ferrara om kampen mot korruption, återigen kommissionen att lägga fram ett förslag om att stärka det ömsesidiga erkännandet av beslut om frysning och förverkande⁷.

Det föreliggande initiativet är ett svar på identifierade brister i de befintliga instrumenten för ömsesidigt erkännande⁸ och på dessa uppmaningar. Det bygger på befintlig EU-lagstiftning om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande och beaktar det faktum att medlemsstater har utvecklat nya former av frysning och förverkande av tillgångar som härrör från brott. Det beaktar också utvecklingen på EU-nivå, inklusive de miniminormer för beslut om frysning och förverkande som anges i direktiv 2014/42/EU. Medan direktivet förbättrar de inhemska möjligheterna att frysa och förverka tillgångar, syftar förslaget till att förbättra den

⁴ Rådets beslut 2007/845/RIF av den 6 december 2007 om samarbete mellan medlemsstaternas kontor för återvinning av tillgångar när det gäller att spåra och identifiera vinning eller annan egendom som härrör från brott (EUT L 332, 18.12.2007, s. 103).

⁵ Rådets dokument 7329/1/14 REV 1 ADD 1. I sin slutrapport av den 11 juni 2013 efterlyste det särskilda utskottet för frågor om organiserad brottslighet europeisk lagstiftning om fullständig tillämpning av de befintliga instrumenten för ömsesidigt erkännande och en lagstiftning som säkerställer att order om förverkande omedelbart kan verkställas, se <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP/TEXT+TA+P7-TA-2013-0245+0+DOC+XML+V0//SV>

⁶ COM(2016) 50 final, kapitel 1.3.

⁷ Ferraras rapport antagen av LIBE-utskottet den 7 oktober 2016.

⁸ Jfr avsnitt 4 i konsekvensbedömningen.

gränsöverskridande verkställigheten av beslut om frysning och förverkande. Tillsammans bör de båda instrumenten bidra till en effektiv återvinning av tillgångar i Europeiska unionen.

- **Förenlighet med EU:s befintliga rättsliga ram inom området**

EU:s nuvarande rättsliga ram består av fem huvudinstrument. Förutom rådets beslut 2007/845/RIF om spårning av tillgångar, är två av dem instrument för ömsesidigt erkännande och två harmoniseringsåtgärder. Båda typerna av instrument är nödvändiga för att få ett fungerande system för återvinning av tillgångar som härrör från brott och de kompletterar varandra.

Instrument för ömsesidigt erkännande:

Rådets rambeslut 2003/577/RIF av den 22 juli 2003 om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial⁹ och **rådets rambeslut 2006/783/RIF** av den 6 oktober 2006 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande¹⁰ syftar till att underlätta återvinning av tillgångar i gränsöverskridande ärenden.

Båda rambesluten bygger på principen om ömsesidigt erkännande och fungerar på ett liknande sätt. Båda instrumenten kräver att beslut om frysning eller förverkande som utfärdats i en medlemsstat ska erkännas och verkställas i en annan medlemsstat. Besluten överförs tillsammans med ett intyg till de behöriga myndigheterna i den verkställande staten som måste erkänna dem utan vidare formaliteter och vidta de åtgärder som är nödvändiga för deras verkställighet.

Ömsesidigt erkännande kan inte vägras på grund av brist på dubbel straffbarhet för en förteckning över brott som bestraffas med minst tre års fängelse i den utfärdande staten. I andra fall kan erkännande vägras om det brott som frysningen eller förverkandet avser inte utgör ett brott enligt lagstiftningen i den verkställande staten. Rambesluten tillåter andra grunder för vägran i vissa situationer. Dessa båda rambeslut kommer att ersättas med en enda rättsakt – förslaget till förordning.

Harmoniseringsåtgärder:

Rådets rambeslut 2005/212/RIF av den 24 februari 2005 om förverkande av vinning, hjälpmedel och egendom som härrör från brott¹¹ kräver att alla medlemsstater inför effektiva åtgärder för att möjliggöra vanligt förverkande av hjälpmedel och vinning som härrör från brottsliga gärningar som kan bestraffas med frihetsberövande i mer än ett år. Det införde också bestämmelser om utvidgat förverkande. Den grad av harmonisering som infördes genom detta instrument var dock mycket låg, och det har inte avlägsnat skillnaderna mellan de nationella rättsliga systemen för förverkande.

Direktiv 2014/42/EU av den 3 april 2014 om frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott i Europeiska unionen¹² skulle genomföras av medlemsstaterna senast i oktober 2016. Det ersätter vissa bestämmelser i rådets rambeslut 2005/212/RIF. Medan

⁹ EUT L 196, 2.8.2003, s. 45. Det bör noteras att när det gäller frysning i syfte att säkra bevismaterial, har rambeslut 2003/577/RIF ersatts med direktiv 2014/41/EU om en europeisk utredningsorder.

¹⁰ EUT L 328, 24.11.2006, s. 59.

¹¹ EUT L 68, 15.3.2005, s. 49.

¹² EUT L 127, 29.4.2014, s. 39.

rambeslut 2005/212/RIF fortsätter att vara tillämpligt på alla brott som bestraffas med frihetsberövande i mer än ett år, kunde direktivet endast omfatta så kallade eurobrott¹³.

Direktiv 2014/42/EU föreskriver minimiregler för nationella ordningar för frysning och förverkande; det kräver vanligt förverkande och värdeförverkande för eurobrott, inbegripet om domen är resultatet av förfaranden i den tilltalades utelämnande. Det föreskriver regler om utvidgat förverkande på vissa villkor. Det möjliggör också förverkande om en dom inte är möjlig till följd av att den misstänkta eller tilltalade personen är sjuk eller har avvikit. Direktivet möjliggör också för första gången förverkande av egendom i tredje mans besittning. Slutligen inför direktivet ett antal processuella skyddsåtgärder¹⁴, såsom rätten att underrättas om verkställigheten av beslutet om frysning, inbegripet, åtminstone kortfattat, skälet eller skälen till beslutet, de faktiska möjligheterna att bestrida beslutet om frysning inför domstol, rätten att få tillgång till en advokat under hela förverkandeförfarandet, den faktiska möjligheten att hävda äganderätt eller annan egendomsrätt, rätten att underrättas om skälen för ett beslut om förverkande och rätten att bestrida beslutet inför domstol.

Sammanfattning av den föreslagna förordningen

Ett Europaomfattande begrepp för rättvisa bygger på ökat rättsligt samarbete i både civilrättsliga och straffrättsliga frågor, genom principen för ”ömsesidigt erkännande” där varje rättssystem gradvis erkänt att de beslut som de övriga medlemsstaternas rättssystem har fattat är giltiga och bör erkännas utan vidare formaliteter.

En mekanism för ömsesidigt erkännande bör tillåta att en medlemsstat erkänner och verkställer det beslut om frysning eller förverkande som utfärdats av en annan medlemsstat utan några mellanliggande formaliteter. Den föreslagna förordningen kommer att omfatta ömsesidigt erkännande av alla typer av beslut om frysning och förverkande som utfärdats inom ramen för straffrättsliga förfaranden, inbegripet utvidgat förverkande, förverkande hos tredje man och förverkande utan föregående fällande dom¹⁵.

Detta förslag till förordning förbättrar den nuvarande rättsliga ramen för ömsesidigt erkännande på flera sätt:

- Direkt tillämpligt rättsligt instrument:
Den föreslagna förordningen kommer när den har antagits att vara direkt tillämplig i medlemsstaterna. Den kommer att bringa klarhet och avlägsna problem med införlivande i de nationella systemen. Erfarenheten har visat att rambesluten om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande ännu inte har införlivats i alla medlemsstater.
- Utvidgad räckvidd i förhållande till de nuvarande instrumenten för ömsesidigt erkännande:
Förutom de typer av förverkande som redan omfattas av de nuvarande rambesluten (vanligt förverkande och utvidgat förverkande, där det senare är förenat med stort

¹³ I enlighet med artikel 83 i EUF-fördraget, är eurobrott särskilt allvarlig brottslighet med ett gränsöverskridande inslag till följd av brottens karaktär eller effekter eller av ett särskilt behov av att bekämpa dem på gemensamma grunder. Det är fråga om följande: terrorism, människohandel och sexuellt utnyttjande av kvinnor och barn, olaglig narkotikahandel, olaglig handel med vapen, penningtvätt, korruption, förfalskning av betalningsmedel, it-brottslighet och organiserad brottslighet. Eftersom den rättsliga grunden för direktiv 2014/42/EU är artikel 83.1 i EUF-fördraget är dess tillämpningsområde begränsat till eurobrott och det omfattar inte andra brott som ger vinning.

¹⁴ Se artikel 8.

¹⁵ För närmare uppgifter om förordningens räckvidd, se punkt 5.1 och förklaringen till artikel 1.

utrymme för att vägra erkännande), kommer den föreslagna förordningen att omfatta förverkande hos tredje man och förverkande utan föregående fällande dom samt kommer inte längre att föreskriva ett stort utrymme för vägrat erkännande i fall av utvidgat förverkande.

- Utvidgad räckvidd i förhållande till direktiv 2014/42/EU:

Förslaget till förordning kommer att omfatta ömsesidigt erkännande av alla typer av beslut om frysning och förverkande som omfattas av direktivet. Det kommer dessutom att omfatta beslut om förverkande som fattats utan föregående fällande dom inom ramen för straffrättsliga förfaranden: det är fråga om fall där en person har avlidit, fall av immunitet eller preskription, fall där förövaren av ett brott inte kan identifieras, eller andra fall där en brottmålsdomstol kan förverka en tillgång utan fällande dom efter att ha beslutat att tillgången utgör vinning av brott. Detta kräver att domstolen fastställer att en fördel vunnits av ett brott. För att omfattas av förordningens tillämpningsområde måste dessa typer av beslut om förverkande utfärdas inom ramen för straffrättsliga förfaranden och därför måste alla skyddsåtgärder som gäller för sådana förfaranden vara uppfyllda i den utfärdande staten¹⁶.

- Tydliga tidsfrister för beslut om frysning och förverkande:

Medan frysning som en säkerhetsåtgärd måste ske brådskande och kräver korta tidsfrister för erkännande och verkställighet, kan erkännande och verkställighet av beslut om förverkande ske inom en längre tidsperiod. Det är dock nödvändigt att föreskriva tidsfrister även för beslut om förverkande för att effektiva gränsöverskridande förfaranden ska kunna säkerställas.

- Ett enda instrument för ömsesidigt erkännande av både beslut om frysning och beslut om förverkande, som innehåller direkt tillämpliga regler och tidsfrister kommer att säkerställa att besluten erkänns och verkställs utan dröjsmål inom unionen.
- Ett standardintyg och ett standardformulär:

En snabb och effektiv mekanism kommer också att säkerställas tack vare ett standardiserat intyg för ömsesidigt erkännande av beslut om förverkande och ett standardformulär för beslut om frysning, som bifogas förslaget. De innehåller all relevant information i beslutet, vilket kommer att hjälpa den verkställande myndigheten att nå just den egendom som berörs och kommer att underlätta de behöriga nationella myndigheternas erkännande och verkställighet av den utländska åtgärden. Standardformuläret för beslut om frysning kommer att förenkla förfarandet för ömsesidigt erkännande av beslut om frysning i största möjliga utsträckning eftersom det inte kommer att åtföljas av ett annat inhemskt beslut om frysning. Förfarandet för erkännande och verkställighet av beslut om frysning respektive förverkande regleras separat i förslaget för att förenkla direkt tillämpning av behöriga nationella myndigheter.

- Kommunikation mellan de behöriga myndigheterna:

Kommunikation mellan de behöriga myndigheterna för möjliggöra att beslut om frysning och förverkande erkänns och verkställs smidigt och snabbt har betonats i hela förslaget.

¹⁶

Se avsnitt 3, grundläggande rättigheter.

- Brottoffers rättigheter:

Brottoffers rätt till ersättning och återställande av egendom har vederbörligen beaktats i förslaget. Det säkerställs att i fall där den utfärdande staten förverkar egendom, har brottsoffrets rätt till ersättning och återställande av egendom företräde framför den verkställande och den utfärdande statens intresse.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

Den rättsliga grunden för att besluta om åtgärder på området för ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande är artikel 82.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, som anger särskilt att det straffrättsliga samarbetet inom unionen ska bygga på principen om ömsesidigt erkännande av domar och rättsliga avgöranden.

Åtgärder får antas i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet för att fastställa regler och förfaranden för att säkerställa att alla former av domar och rättsliga avgöranden erkänns i hela unionen och för att underlätta samarbetet mellan rättsliga eller likvärdiga myndigheter i medlemsstaterna inom ramen för lagföring och verkställighet av beslut.

- **Val av instrument**

Artikel 82.1 i EUF-fördraget ger EU:s lagstiftare möjlighet att anta förordningar och direktiv.

Eftersom förslaget avser gränsöverskridande förfaranden där enhetliga regler krävs, finns det inget behov av att lämna en marginal för medlemsstaterna att införliva sådana bestämmelser. En förordning är direkt tillämplig, vilket ger klarhet och större rättssäkerhet, och man undviker de problem med införlivande som uppstod med rambesluten om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande. Av dessa skäl anses den lämpligaste formen för detta instrument för ömsesidigt erkännande vara en förordning.

- **Subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen**

Enligt artikel 5.3 i EU-fördraget ska unionen agera endast om målen för den föreslagna åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna. I artikel 67 i EUF-fördraget föreskrivs att unionen ska ge medborgarna en hög säkerhetsnivå genom förebyggande och bekämpning av brottslighet. Brottslingars tillgångar investeras ofta i flera länder. Denna gränsöverskridande dimension motiverar åtgärder på EU-nivå.

Medan gränsöverskridande brotts- och tillgångsutredningar kan förekomma i flera länder, äger lagföring och rättsliga åtgärder som leder till förverkande normalt rum i en enda medlemsstat och förfarandena för förverkande är därför fortfarande huvudsakligen nationella. Deras gränsöverskridande dimension framgår dock tydligt i samband med verkställighet av beslut i andra medlemsstater. Återvinning av tillgångar kräver därför ett effektivt samarbete mellan medlemsstaterna. Det effektivaste sättet att säkerställa gränsöverskridande samarbete är på grundval av ömsesidigt erkännande. Ömsesidigt erkännande är förenligt med subsidiaritetsprincipen eftersom det syftar till att medlemsstaterna erkänner varandras beslut, och det kan inte uppnås av medlemsstaterna på egen hand.

Förslaget omfattar inte alla befintliga former av förverkande (t.ex. civil- och förvaltningsrättsliga beslut) utan är begränsat till förverkandebeslut som utfärdas i straffrättsliga förfaranden. Det går inte utöver det minimum som krävs för att uppnå det uppsatta målet på europeisk nivå och vad som är nödvändigt för det ändamålet.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Rapporterna om genomförandet av rambeslut 2003/577/RIF¹⁷ och rambeslut 2006/783/RIF¹⁸ antogs 2008 och 2010. När dessa rapporter offentliggjordes var slutsatsen att nivån på införlivandet av rambesluten med medlemsstaternas nationella rättssystem inte var tillfredsställande. I den konsekvensbedömning från 2012 som åtföljde kommissionens förslag till direktiv 2014/42/EU¹⁹ drogs slutsatsen att det fanns ett behov av ett rättsligt instrument för att förbättra det ömsesidiga erkännandet på detta område, närmare bestämt att det finns ett grundläggande problem med de befintliga åtgärdernas räckvidd, och att ett nytt instrument för ömsesidigt erkännande var berättigat.

En komparativrättslig studie om genomförandet av ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande i EU²⁰ utfördes 2013 och slutsatsen var att ett enhetligt instrument för ömsesidigt erkännande skulle kunna övervägas. Vidare har flera expertmöten och konferenser angående frågan om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande, särskilt frågan om förverkande utan föregående fällande dom, organiserats de senaste åren.

Mot bakgrund av befintliga uppgifter gjordes någon efterhandsutvärdering av de gällande instrumenten för ömsesidigt erkännande inte.

- **Samråd med berörda parter**

Alla relevanta berörda parter har rådfrågats. Eftersom denna fråga hanteras av ett ganska begränsat antal experter genomfördes ett riktat samråd i stället för ett offentligt samråd som skulle ha haft ett mycket begränsat mervärde på grund av ämnets komplexitet. Expertmöten och konferenser har organiserats för att diskutera frågan.

På det hela taget råder det stor enighet om behovet av att förbättra det ömsesidiga erkännandet av beslut om frysning och förverkande genom ett nytt lagstiftningsinstrument. Det har upprepade gånger påpekats att förverkande är ett mycket effektivt verktyg i kampen mot organiserad brottslighet och terrorism och det har erkänts att det finns ett ökat behov av ett effektivare gränsöverskridande samarbete inom EU och på internationell nivå.

Experter har vid upprepade tillfällen klagat på underutnyttjandet av förverkande i gränsöverskridande situationer. De har betonat att det nuvarande systemet inte fungerar och att rambesluten om ömsesidigt erkännande inte används. Som exempel nämndes att vinningen från narkotikahandel, som narkotikahandlare investerar i flera medlemsstater, inte kunde förverkas på grund av bristande gränsöverskridande samarbete på det rättsliga planet.

¹⁷ Rapport från kommissionen till Europaparlamentet och rådet av den 22.12.2008 [KOM(2008) 885 slutlig – Ej offentliggjord i EUT].

¹⁸ Rapport från kommissionen till Europaparlamentet och rådet av den 23.8.2010 [KOM(2010) 428 slutlig – Ej offentliggjord i EUT].

¹⁹ Arbetsdokument från kommissionens avdelningar som åtföljer förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om frysning och förverkande av vinning av brott i Europeiska unionen, SWD(2012) 31 final.

²⁰ Studie utförd av DBB i november 2013, *Comparative Law Study of the implementation of mutual recognition of orders to freeze and confiscate criminal assets in the EU*.

Medlemsstaterna erkände också behovet av att förbättra det ömsesidiga erkännandet av beslut om frysning och förverkande genom ett nytt lagstiftningsinstrument.

- **Konsekvensbedömning**

Den konsekvensbedömning som ligger till grund för detta förslag har genomförts²¹ och ett positivt yttrande med reservationer har utfärdats av nämnden för lagstiftningskontroll²². Efter detta yttrande ändrades konsekvensbedömningen för att bättre förklara den politiska bakgrunden till detta initiativ och den politisk nödvändighet av att agera nu. Mer systematiska hänvisningar till relevanta politiska strategier infördes. Strukturen på problemavsnittet reviderades för att klargöra vikten av de olika problemen och för att bättre illustrera att den nuvarande rättsliga ramens tillkortakommanden främst beror på dess begränsningar. Samspelet mellan återställande av egendom och ersättning till brottsoffer och andra problem klargjordes. Referensscenariot vidareutvecklades så att det mer realistiskt återspeglar de rådande trenderna i användningen av beslut om förverkande och frysning. Rapporten klargör hur de olika alternativen skiljer sig från varandra (t.ex. räckvidd) eller hur de överlappar/inbegriper varandra (t.ex. rationaliserade förfaranden och förenklade intyg). Alternativ som hade förkastats lades till. Vidare ändrades rapporten för att bättre ange de olika alternativens verkningar. Diskussionerna vid och slutsatserna från expertmötet den 17 november 2016 togs med i rapporten och berörda parter allmänna synpunkter presenterades mer systematiskt genom hela rapporten. På grundval av en jämförande bedömning av alternativen, deras verkningar, slutsatserna av expertmötet av den 17 november 2016 och alternativens politiska genomförbarhet lades slutligen ett föredraget alternativ fram²³.

Fyra huvudsakliga politiska alternativ har beaktats: Bibehållande av *status quo* (alternativ 1), icke-bindande regler (alternativ 2) och två lagstiftningsalternativ (alternativen 3 och 4). Bibehållande av *status quo* innebär att ingen åtgärd vidtas på EU-nivå, medan de andra tre alternativen i olika omfattning skulle förbättra möjligheten att beslagta och förverka vinning av brott på gränsöverskridande grund. Alternativ 2 (åtgärd utan lagstiftningskaraktär/icke-bindande regler) skulle stödja ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande, t.ex. genom utbildning och spridning av bästa praxis och främjande av användning av internationella instrument för att främja gränsöverskridande beslag och förverkande. Dess förväntade effekt skulle dock vara ganska liten och det skulle fortfarande inte vara möjligt för vissa av EU:s medlemsstater att agera på vissa förfrågningar från andra medlemsstater. Alternativen 3 och 4 (minimala och maximala lagstiftningsåtgärder) skulle innebära skyldigheter att erkänna och verkställa en rad beslut om frysning och förverkande av tillgångar som härrör från brottslig verksamhet. Alternativ 3 skulle kräva erkännande av endast de beslut om frysning och förverkande som anges i direktiv 2014/42/EU. Alternativ 4 ger två underalternativ: Alternativ 4a skulle omfatta alla typer av beslut om frysning och förverkande som utfärdats inom ramen för straffrättsliga förfaranden, även straffrättsliga förverkanden utan föregående fällande dom. Alternativ 4b skulle innebära erkännande av alla beslut om förverkande, inbegripet sådana som utfärdas i civil- och förvaltningsrättsliga förfaranden, om det visas att egendomen utgör vinning av brott.

Medlemsstaterna stöder ett alternativ som medför ny lagstiftning (alternativen 3, 4a eller 4b). Det finns dock skillnader mellan medlemsstaternas ståndpunkter i fråga om vilken typ av åtgärder som instrumentet bör omfatta. Alternativ 3 skulle inte väcka några särskilda farhågor

²¹ http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

²² http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

²³ I bilaga 1 till konsekvensbedömningen beskrivs mer i detalj hur synpunkterna från nämnden för lagstiftningskontroll har beaktats i den ändrade versionen av konsekvensbedömningen.

hos medlemsstaterna men det skulle inte anses tillräckligt hos de medlemsstater som har mer vittgående former av förverkande.

Europaparlamentet förespråkar ett lagstiftningsförslag för att stärka det ömsesidiga erkännandet av beslut om frysning och förverkande.

Det alternativ som kommissionen föredrar är ett instrument för ömsesidigt erkännande med ett utvidgat tillämpningsområde och förbättrade bestämmelser för att säkerställa en större spridning av beslut om frysning och förverkande som utfärdats inom ramen för straffrättsliga förfaranden i Europeiska unionen (alternativ 4a). Detta alternativ bemöter de flesta av de problem som identifierats och är även rättsligt sunt. Det förefaller också kunna accepteras lättare av medlemsstaterna än ett instrument som även omfattar civil- och förvaltningsrättsligt förverkande. Det uppfyller också proportionalitetsprincipen eftersom dess räckvidd är begränsad och inte går utöver vad som är absolut nödvändigt för att uppnå de mål som fastställts på europeisk nivå.

De ekonomiska och sociala konsekvenserna av det föredragna alternativet väntas vara överlag positiva. Kravet att erkänna fler typer av beslut om frysning och förverkande bör öka antalet tillgångar som härrör från brottslig verksamhet som fryses och beslagtas över medlemsstaternas gränser. Det bör därför i slutändan leda till minskade vinster för organiserade brottslingar och skulle främja brottslingar möjligheten att återinvestera sina vinster för att finansiera ytterligare brottslighet. Ökad sannolikhet för förverkande ökar också den avskräckande effekten när det gäller brott. Det bör även leda till en minskning av medlemsstaternas intäktsförluster. Den sociala inverkan skulle överlag vara mycket positiv eftersom förverkad egendom kan ges tillbaka till de brottsoffer som den har stulits från, eller återanvändas för offentliga eller sociala ändamål.

Kravet på att erkänna och verkställa fler typer av beslut om frysning och förverkande kommer att leda till en begränsad ökning av kostnaderna för brottsbekämpande och rättsliga myndigheter. Detta bör dock mer än väl uppvägas av den ökade möjligheten att återvinna – och där så är lämpligt återanvända – vinningen av brott.

Företag, små och medelstora företag och mikroföretag kommer inte att påverkas direkt av detta förslag. Emellertid bör beslag av tillgångar som härrör från brott göra det svårare för kriminella företag att driva verksamhet, vilket på lång sikt bör hjälpa legitima verksamheter genom att konkurrensen från olagliga aktörer minskar.

• **Grundläggande rättigheter**

Åtgärder för frysning och förverkande kan inkräkta på de grundläggande rättigheter som skyddas genom EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna (stadgan) och den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna (Europakonventionen).

Särskilt vad gäller förverkande utan föregående fällande dom har Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (Europadomstolen) upprepade gånger ansett att sådant förverkande, inbegripet civil- och förvaltningsrättsliga former, samt utvidgat förverkande vara förenligt med artikel 6 i Europakonventionen och artikel 1 i protokoll 1, om effektiva processuella skyddsåtgärder iakttas.

Omfördelningar av bevisbördan i fråga om tillgångars legitimitet har enligt Europadomstolen inte befunnits strida mot grundläggande rättigheter, så länge de tillämpats i det enskilda fallet, med tillräckliga skyddsåtgärder för att göra det möjligt för den berörda personen att överklaga dessa motbevisbara presumtioner.

Vissa viktiga skyddsåtgärder finns med i den föreslagna förordningen: proportionalitetsprincipen måste respekteras, det finns grunder för vägran som bygger på att

principen ”ne bis in idem” inte iaktas och regler för förfaranden i den tilltalades utvärdering, Vidare måste rättigheterna för tredje man i god tro respekteras, det finns en skyldighet att underrätta berörda parter om verkställigheten av ett beslut om frysning, inbegripet om skälen för detta och om vilka rättsmedel som finns tillgängliga, och det finns en skyldighet för medlemsstaterna att se till att det finns rättsmedel i den verkställande staten.

I artikel 8 i direktiv 2014/42/EU finns också en förteckning över skyddsåtgärder som måste säkerställas av medlemsstaterna för de beslut som omfattas av det direktivets tillämpningsområde.

Slutligen är alla straffrättsliga processuella skyddsåtgärder tillämpliga. Detta innefattar särskilt rätten till en rättvis rättegång som förankras i artikel 6 i Europakonventionen och artiklarna 47 och 48 i stadgan. Det innefattar också den relevanta lagstiftningen på EU-nivå om processuella rättigheter i straffrättsliga förfaranden: Direktiv 2010/64/EU om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden, direktiv 2012/13/EU om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden, direktiv 2013/48/EU om rätt till tillgång till försvarare och rätt att kontakta tredje parter och konsulära myndigheter under frihetsberövandet, direktiv (EU) 2016/343 om förstärkning av vissa aspekter av oskuldspresumtionen och av rätten att närvara vid rättegången, direktiv (EU) 2016/800 om rättssäkerhetsgarantier för barn och direktiv (EU) 2016/1919 om rättshjälp för misstänkta och tilltalade i straffrättsliga förfaranden och för eftersökta personer i förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder.

Om åtgärderna i detta förslag tillämpas med proportionalitet och kompletteras med effektiva skyddsåtgärder, enligt vad som beskrivs ovan, är de förenliga med kraven på respekt för de grundläggande rättigheterna.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget till förordning påverkar inte unionens budget. Ett av de främsta målen är att beröva brottslingar deras orättmätigt erhållna vinster. Förslaget är avsett att säkerställa ersättning till brottsoffer och öka intäkterna för statskassan och EU. Det syftar även till att minska de kollektiva kostnaderna för bedrägerier och andra sociala utgifter. Förslaget bör få positiva följder för de nationella och europeiska ekonomierna.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Förordningen är direkt tillämplig inom EU. Den kommer att tillämpas direkt av rättstillämpare, vilket innebär att beslut som utfärdats av andra medlemsstater kommer att behöva verkställas som inhemska beslut, utan att de interna rättsordningarna och arbetssätten behöver ändras.

Förordningen kommer att ses över och kommissionen kommer att lägga fram en rapport fem år efter det att den börjar tillämpas.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Kapitel I: Syfte, definitioner och tillämpningsområde

Artikel 1: Syfte

Detta förslag till förordning föreskriver regler för medlemsstaters erkännande och verkställighet av beslut om frysning och förverkande som utfärdats i samband med ett

straffrättsligt förfarande. Denna förordning omfattar alla beslut om förverkande som meddelats av en domstol efter rättegång på grund av brottslig gärning och alla beslut om frysning som utfärdats för att möjliggöra ett eventuellt senare förverkande. Den är alltså tillämplig på alla slag av beslut som omfattas av direktiv 2014/42/EU, liksom andra typer av beslut som utfärdats utan slutlig fällande dom inom ramen för straffrättsliga förfaranden. Denna förordning är inte tillämplig på beslut om frysning och förverkande som utfärdats inom ramen för civilrättsliga eller förvaltningsrättsliga förfaranden.

Denna förordning omfattar alla brott. Det är inte begränsad till de områden med särskilt allvarlig brottslighet med ett gränsöverskridande inslag, de så kallade "eurobrotten" (till skillnad från direktiv 2014/42/EU som grundar sig på artikel 83 i EUF-fördraget), eftersom artikel 82 i EUF-fördraget (som detta förslag grundar sig på) inte kräver en sådan begränsning för ömsesidigt erkännande av brottmålsdomar. Därför omfattar förslaget ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande som rör brott som omfattas av direktiv 2014/42/EU, liksom beslut som rör andra brott som inte omfattas av det direktivet.

Artikel 2: Definitioner

Artikel 2 innehåller definitioner av flera begrepp som används i förslaget.

Förslaget definierar beslut om förverkande, beslut om frysning, egendom, vinning, hjälpmedel, utfärdande stat, verkställande stat, utfärdande myndighet och verkställande myndighet.

Beslut om förverkande är en slutlig påföljd eller åtgärd som har beslutats av en domstol efter rättegång på grund av en brottslig handling som innebär slutligt berövande av egendom. Ett beslut om frysning är ett rättsligt avgörande eller ett beslut som godkänts av en rättslig myndighet om att provisoriskt förhindra att egendom förstörs, omvandlas, flyttas, överförs eller bortskaffas, för att möjliggöra ett eventuellt senare förverkande.

Definitionen av utfärdande myndighet skiljer sig åt beroende på om det är fråga om ett beslut om frysning eller förverkande. För att beakta olika nationella system används samma tillvägagångssätt som i direktiv 2014/41/EU i fråga om definitionen av utfärdande myndighet för beslut om frysning. Om den behöriga utfärdande myndigheten inte är en domare, en domstol, en undersökningsdomare eller en allmän åklagare, måste beslutet om frysning godkännas av en domare, en domstol, en undersökningsdomare eller en allmän åklagare innan det översänds.

Definitionen av utfärdande och verkställande myndighet måste läsas tillsammans med artikel 27, enligt vilken medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om vilka myndigheter som är behöriga utfärdande och verkställande myndigheter.

Artikel 3: Brott

Förteckningen över brott för vilka ömsesidigt erkännande och verkställighet av beslut om frysning och förverkande inte kan vägras på grundval av dubbel straffbarhet är densamma som förteckningen i andra instrument för ömsesidigt erkännande, med ett enda undantag: led y i förteckningen återspeglar nu att det finns gemensamma miniminormer för bekämpning av bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter (rambeslut 2001/413/RIF).

Dubbel straffbarhet kan inte åberopas för en förteckning över brott som bestraffas med minst tre års fängelse i den utfärdande staten. Vad gäller brott som inte står med på denna förteckning, kan erkännande vägras om det brott som frysning eller förverkande avser inte utgör ett brott enligt lagstiftningen i den verkställande staten.

Kapitel II - Översändande, erkännande och verkställighet av beslut om förverkande

Artiklarna 4-7: Översändande av beslut om förverkande

Dessa artiklar föreskriver en mekanism för översändande av beslut om förverkande. Förslaget föreskriver att ett beslut om förverkande ska översändas direkt mellan behöriga nationella myndigheter, men tillåter även att bistånd ges av centrala myndigheter. Reglerna om identifikation av den behöriga verkställande myndigheten och om möjligheten att översända beslutet om förverkande till fler än en medlemsstat klargörs.

I princip kan ett beslut om förverkande endast översändas till en verkställande stat i taget. Vissa undantag föreskrivs dock i artikel 5. Om egendom som omfattas av beslutet är belägen i olika verkställande stater eller om verkställigheten medför åtgärder i fler än en verkställande stat, får den utfärdande myndigheten översända beslutet till fler än en verkställande stat. Den utfärdande myndigheten får också översända beslutet avseende ett penningbelopp till fler än en verkställande stat om den berörda egendomen inte har frysts eller om värdet på den egendom som får drivas in i den utfärdande staten och en verkställande stat förmodligen inte räcker för att verkställa hela det belopp som omfattas av beslutet.

Översändandet av beslutet om förverkande begränsar inte den utfärdande statens behörighet att själv verkställa beslutet. Det föreskrivs också regler för att säkerställa att verkställigheten av beslutet inte överstiger det högsta belopp som anges i beslutet.

Beslutet om förverkande måste åtföljas av ett standardintyg som bifogas detta förslag. Intyget måste översättas till ett officiellt språk i den verkställande staten.

Artikel 8: Erkännande och verkställighet av beslut om förverkande

Den verkställande myndigheten måste erkänna beslutet om förverkande utan vidare formaliteter och måste vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa det på samma sätt som för ett beslut om förverkande som fattats av en myndighet i den verkställande staten, såvida den inte åberopar någon av grunderna för att vägra erkännande och verkställighet eller för uppskov av verkställighet. Detaljerade regler om möjligheten att förverka andra typer av egendom än den som anges i beslutet om förverkande föreskrivs.

Artikel 9: Grunder för att vägra erkännande och verkställighet av beslut om förverkande

En uttömmande förteckning över grunder för att vägra erkännande och verkställighet av beslut om förverkande som den verkställande myndigheten kan grunda en vägran att erkänna och verkställa beslutet på föreskrivs i artikel 9. Förteckningen skiljer sig betydligt från den som fanns i rambeslutet från 2006. Vissa grunder är desamma, t.ex. grunden som bygger på principen ”ne bis in idem” och den som bygger på immunitet eller privilegier. De grunder för vägran som är knutna till typ av beslut om förverkande (t.ex. utvidgat förverkande) har dock inte tagits med i förslaget, vilket därmed har breddat och förstärkt ramen för ömsesidigt erkännande betydligt.

Vad gäller den grund för vägran som bygger på rätten att närvara vid rättegången, är denna grund endast tillämplig på rättegångar som leder till beslut om förverkande som är kopplade till en slutlig fällande dom och inte till förfaranden som leder till beslut om förverkande utan föregående fällande dom.

Artikel 10: Tidsfrister för erkännande och verkställighet av beslut om förverkande

Denna artikel fastställer tidsfrister för erkännande och verkställighet av beslut om förverkande, vilket ger ett mervärde i förhållande till 2006 års rambeslut som inte innehöll några tidsfrister. Jämfört med frysning som måste genomföras inom en mycket kort tidsram, kan förverkande äga rum inom en längre tidsperiod. Erfarenheten med 2006 års rambeslut har dock visat att det behövs tydliga tidsfrister för att säkerställa effektiva gränsöverskridande förfaranden.

Olika tidsfrister fastställs för beslutet om erkännande respektive för beslutet om verkställighet av beslutet om förverkande. För det första måste den verkställande myndigheten fatta beslutet om erkännande och verkställighet av beslutet om förverkande så snart som möjligt och senast 30 dagar efter det att den mottog beslutet om förverkande. För det andra måste den verkställande myndigheten genomföra förverkandet utan dröjsmål och senast 30 dagar efter det att den fattade beslutet om att erkänna och verkställa beslutet om förverkande.

Om det i ett särskilt fall inte är möjligt för den verkställande myndigheten att iakttä tidsfristerna måste den utan dröjsmål underrätta den utfärdande myndigheten.

Artikel 11: Uppskov av verkställighet av beslut om förverkande

Denna artikel innehåller en standardlydelse för instrument om ömsesidigt erkännande som ger möjlighet att skjuta upp erkännandet eller verkställigheten av beslutet om förverkande. Den verkställande myndigheten får skjuta upp verkställigheten av beslutet om förverkande om det finns en risk för att verkställigheten skadar en pågående brottsutredning eller en risk för att det sammanlagda beloppet överstiger det belopp som anges i beslutet eller om rättsmedel har åberopats i enlighet med artikel 33.

Artikel 12: Omöjlighet att verkställa ett beslut om förverkande

Det kan uppstå situationer där det är omöjligt för den verkställande myndigheten att verkställa beslutet om förverkande. I sådana fall måste den verkställande myndigheten underrätta den utfärdande myndigheten utan dröjsmål. Om möjligt får beslutet verkställas på annan egendom.

Kapitel III - Översändande, erkännande och verkställighet av beslut om frysning

Artikel 13: Villkor för utfärdande och översändande av ett beslut om frysning

Denna artikel föreskriver villkoren för utfärdande och översändande av ett beslut om frysning för att säkerställa att proportionalitetsprincipen respekteras. Artikelns anpassar förslaget till artikel 6 i direktiv 2014/41/EU, vilket säkerställer att samma villkor gäller för frysning av bevismaterial som för frysning för att möjliggöra ett senare förverkande. Den verkställande myndigheten måste verkställa beslutet inom de tidsfrister som anges i artikel 19, men om den har skäl att anta att dessa villkor inte är uppfyllda får den samråda med den utfärdande myndigheten när beslutet väl har erkänts och verkställts.

Artikel 14: Översändande av beslut om frysning

Ett beslut om frysning ska översändas direkt mellan behöriga nationella myndigheter, men bistånd av centrala myndigheter tillåts också. Reglerna om identifikation av den behöriga verkställande myndigheten klargörs. Beslutet om frysning måste åtföljas av en begäran om verkställighet av ett beslut om förverkande, eller måste det innehålla en instruktion om att egendomen ska förbli i den verkställande staten i avvaktan på en begäran om förverkande, och den beräknade dagen för en sådan begäran måste anges. Den utfärdande myndigheten måste också underrätta den verkställande myndigheten om alla berörda parter, inbegripet tredje parter i god tro, som påverkas av beslutet om frysning som den har vetskap om.

Artikel 15: Översändande av ett beslut om frysning till en eller flera verkställande stater

I princip kan ett beslut om frysning endast översändas till en verkställande stat i taget. Denna artikel innehåller regler om möjligheten att översända beslutet om frysning till fler än en medlemsstat. Dessa regler är mycket lika reglerna om översändande av beslut om förverkande.

Om egendom som omfattas av beslutet är belägen i olika verkställande stater eller om verkställigheten medför åtgärder i fler än en verkställande stat, får den utfärdande

myndigheten översända beslutet till fler än en verkställande stat. Den utfärdande myndigheten får också översända beslutet avseende ett penningbelopp till flera verkställande stater om värdet på den egendom som får frysas i den utfärdande staten och en verkställande stat förmodligen inte räcker för att verkställa hela det belopp som omfattas av beslutet.

Artikel 16: Formulär för beslutet om frysning

Förslaget föreskriver ett förenklat förfarande i det att det föreskriver att ett standardformulär ska användas för att utfärda ett beslut om frysning. Formuläret är därför inte ett ”intyg” som åtföljer ett separat beslut. Detta är en förenkling av förfarandet för ömsesidigt erkännande, eftersom 2003 års rambeslut om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning krävde att ett intyg skulle bifogas det nationella beslutet om frysning. I stället innehåller bilaga B till förslaget ett standardformulär för beslut om frysning som den utfärdande myndigheten måste fylla i och underteckna, och vars innehåll den måste intyga är korrekt, samt översätta till ett officiellt språk i den verkställande staten. Detta är samma tillvägagångssätt som det som används i direktiv 2014/41/EU.

Artikel 17: Erkännande och verkställighet av beslut om frysning

Den verkställande myndigheten måste erkänna ett beslut om frysning utan vidare formaliteter och måste vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa det, såvida den inte åberopar någon av grunderna för att vägra erkännande och verkställighet eller för uppskov av verkställighet.

Artikel 18: Grunder för att vägra erkännande och verkställighet av beslut om frysning

Grunderna för vägran är liknande grunderna för vägran i fråga om beslut om förverkande, med vissa uppenbara icke tillämpliga undantag.

Artikel 19: Tidsfrister för erkännande och verkställighet av beslut om frysning

Frysning som en säkerhetsåtgärd måste ske brådsnande och kräver korta tidsfrister för erkännande och verkställighet. Därför föreskrivs tydliga tidsfrister i förslaget till förordning. Detta är en klar förbättring jämfört med 2003 års rambeslut som inte innehöll några tidsfrister.

Tre olika tidsfrister fastställs separat för beslutet om erkännande, för verkställigheten av beslutet om frysning respektive för att rapportera tillbaka till den utfärdande myndigheten. Det fastställs korta tidsfrister så att den verkställande staten erkänner och verkställer beslutet och meddelar resultatet till den utfärdande myndigheten skyndsamt och med samma prioritet som för liknande inhemska ärenden. Dessutom måste den verkställande myndigheten ta full hänsyn till särskilda krav som anges i beslutet om frysning, såsom att omedelbar frysning är nödvändig eller att frysningen måste genomföras en särskild dag.

För det första måste den verkställande myndigheten fatta beslutet om erkännande och verkställighet av beslutet om frysning så snart som möjligt och senast 24 timmar efter det att den mottog beslutet om frysning.

För det andra måste den verkställande myndigheten genomföra frysningen utan dröjsmål och senast 24 timmar efter det att den fattade beslutet om att erkänna och verkställa beslutet om frysning och den måste meddela den utfärdande myndigheten sitt beslut utan dröjsmål.

I fall där en grund för vägran eller uppskov åberopas av den verkställande myndigheten, kan dessa strikta tidsfrister inte upprätthållas. För sådana fall klargörs i förslaget att den verkställande myndigheten måste agera utan dröjsmål.

Utöver dessa tidsfrister föreskrivs i artikel 25 en tidsfrist på tre dagar inom vilken den verkställande myndigheten måste rapportera till den utfärdande myndigheten om vilka åtgärder som vidtagits.

Artikel 20: Uppskov av verkställighet av beslut om frysning

Denna artikel innehåller en standardlydelse för instrument om ömsesidigt erkännande som ger möjlighet att skjuta upp erkännandet eller verkställigheten av beslutet om frysning. Den verkställande myndigheten får skjuta upp verkställigheten av ett beslut om förverkande om det finns en risk för skada för pågående utredningar eller om egendomen redan är föremål för ett beslut om frysning eller om egendomen redan omfattas av ett beslut om frysning som utfärdats i andra straffrättsliga förfaranden i den verkställande staten. Den verkställande myndigheten måste omedelbart rapportera om uppskovet av beslutet om frysning till den utfärdande myndigheten och så snart grunden för uppskovet inte längre föreligger måste den verkställande myndigheten omedelbart verkställa beslutet och underrätta den utfärdande myndigheten om detta.

Artikel 21: Skyldighet att underrätta berörd part

Efter verkställigheten av beslutet om frysning måste den verkställande myndigheten meddela sitt beslut till den person mot vilken beslutet om frysning har utfärdats och till varje berörd part, med beaktande av konfidentialitetsreglerna i artikel 22. Detta ger de berörda personerna möjlighet att söka rättsmedel, utan att frysningen äventyras.

Artikel 22: Konfidentialitet

De flesta beslut om frysning innehåller information som måste skyddas för att säkra utredningen. Denna artikel bygger på artikel 19 i direktiv 2014/41/EU om en europeisk utredningsorder och föreskriver en skyldighet för de utfärdande och verkställande myndigheterna att bevara den konfidentialitet som gäller för utredningen. Den verkställande myndigheten måste utan dröjsmål underrätta den utfärdande myndigheten om den inte kan uppfylla konfidentialitetskravet.

Artikel 23: Varaktighet för beslut om frysning

I princip bör egendomen vara fryst till dess att ett slutligt beslut om förverkande eller frisläppande av den frysta egendomen fattas av den utfärdande staten. Det kan dock finnas fall där frysningen inte längre förefaller motiverad eller där varaktigheten verkar vara överdrivet lång. Denna artikel föreskriver regler om att begränsa den tidsperiod under vilken egendomen kommer att vara fryst, efter samråd mellan den verkställande och den utfärdande myndigheten. Det finns ingen absolut tidsfrist, eftersom varaktigheten för utredning och rättegång kan motivera en lång frysningsperiod. Om den utfärdande myndigheten inte anger skälen för varför den inte samtycker till den begränsning som föreslås av den verkställande myndigheten inom sex veckor, får den verkställande myndigheten upphäva beslutet om frysning.

Artikel 24: Omöjlighet att verkställa beslutet om frysning

Om det är omöjligt att verkställa beslutet om frysning på grund av att den egendom som ska frysas redan har förverkats, har försvunnit, har förstörts eller inte kan återfinnas på angiven plats eller på grund av att platsen för egendomen inte har angetts tillräckligt exakt, måste den verkställande myndigheten underrätta den utfärdande myndigheten utan dröjsmål.

Artikel 25: Rapportering

Denna artikel föreskriver en tidsfrist på tre dagar inom vilken den verkställande myndigheten måste rapportera om de åtgärder som har vidtagits och om resultaten av verkställigheten av beslutet om frysning.

Kapitel IV - Allmänna bestämmelser

Detta kapitel innehåller allmänna regler om ömsesidigt erkännande av både beslut om frysning och beslut om förverkande.

Artikel 26: Tillämplig lag för verkställighet

Den verkställande staten har behörighet att vidta och verkställa åtgärder i den staten som följd av erkännandet av ett beslut om frysning eller förverkande. Lagen i den verkställande staten är tillämplig på verkställigheten av beslutet, inbegripet regler om skyddsåtgärder när beslut antas i den verkställande staten rörande beslutet om frysning eller förverkande.

Ett beslut om frysning eller förverkande mot en juridisk person måste verkställas även om den verkställande staten inte erkänner juridiska personers straffrättsliga ansvar.

Såvida inte den utfärdande staten har lämnat sitt samtycke, får den verkställande staten inte ålägga alternativa åtgärder till beslutet om frysning eller förverkande, förutom de som anges i artikel 8 i förslaget.

Artikel 27: Underrättelse om behöriga myndigheter

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om vilka myndigheter som är behöriga utfärdande och verkställande myndigheter i enlighet med definitionerna i artikel 2.8 och 2.9. Medlemsstaterna får dessutom utse en eller flera centrala myndigheter med ansvar för administrativt översändande och mottagande. Kommissionen kommer att se till att denna information görs tillgänglig för samtliga medlemsstater och rådet.

Artikel 28: Kommunikation

Denna artikel reglerar kommunikationen mellan behöriga myndigheter genom hela förfarandet för ömsesidigt erkännande. Det finns en generell skyldighet för behöriga myndigheter att samråda med varandra närhelst det är nödvändigt under förfarandet för ömsesidigt erkännande, utöver de särskilda skyldigheter som föreskrivs i enskilda artiklar i förslaget.

Artikel 29: Flera beslut

Om två eller flera beslut avseende ett penningbelopp utfärdas mot samma person och det inte finns tillräckliga medel för att alla beslut ska kunna verkställas eller om en viss egendom omfattas av flera beslut, måste den verkställande staten besluta vilket eller vilka av besluten som ska verkställas, med vederbörlig hänsyn till samtliga omständigheter, vilket inbegriper brottsoffrets intressen, förekomsten av frysta tillgångar, datum för respektive beslut och datum då respektive beslut översändes samt, om relevant, brottets relativa svårhetsgrad och platsen för dess förövande.

Artikel 30: Inställande av verkställighet

Den utfärdande myndigheten måste omedelbart underrätta den verkställande myndigheten om varje beslut eller åtgärd som innebär att beslutet inte längre är verkställbart eller av någon annan anledning måste återkallas.

Artikel 31: Förvaltning av och förfogande över fryst och förverkad egendom

Den verkställande staten ska förvalta den frysta eller förverkade innan den överförs definitivt och därvid se till att förhindra att den minskar i värde.

Denna artikel klargör ytterligare reglerna om förfogande över den förverkade egendomen. Brottsoffrets rätt att få ersättning eller sin egendom återställd har beaktats i denna artikel, som säkerställer att dessa intressen har företräde framför staternas intresse. För det första föreskrivs att det belopp som motsvarar beslutet om ersättning eller återställande av egendom kommer att tillfalla den utfärdande staten för ersättning eller återställande till brottsoffret. För

det andra, om ett förfarande för att ersätta eller återställa egendom till brottsoffret är pågående i den utfärdande staten måste den verkställande staten hålla inne förfogandet av den förverkade egendomen till dess att den verkställande myndigheten underrättats om beslutet. Detta är en stor nyhet i EU:s rättsliga ram, eftersom inget av de två rambesluten innehåller några bestämmelser om brottsoffer. Bestämmelserna säkerställer att brottsoffer inte förlorar sina rättigheter i ärenden där egendom är belägen i en annan medlemsstat; samtidigt införs inte någon ny rättighet för brottsoffer om någon sådan rättighet inte finns enligt nationell lagstiftning.

Såvida inte annat överenskommits, och även med beaktande av behovet av att ge bistånd för indrivningar av skattefordringar i enlighet med direktiv 2010/24/EU, gäller följande regler, som är inspirerade av en regel i rambeslut 2006/783/RIF som bygger på jämlikhet mellan medlemsstaterna: Om beloppet i beslutet om förverkande understiger 10 000 euro tillfaller det den verkställande staten. Över detta belopp överförs 50 % av den förverkade egendomen till den utfärdande staten i kontanter, eller hela egendomen om den överförs in natura med den verkställande statens samtycke. Om det inte är möjligt att tillämpa dessa regler, får egendomen förfogas över på något annat sätt i enlighet med den verkställande statens lagstiftning.

Artikel 32: Kostnader

Kostnader måste bäras av den verkställande staten när de uppstår på den statens territorium och av den utfärdande staten i alla andra fall. Om den verkställande staten har haft stora eller exceptionella kostnader får den föreslå för den utfärdande staten att kostnaderna ska delas.

Artikel 33: Rättsmedel i den verkställande staten mot erkännande och verkställighet

Denna artikel föreskriver om rättsmedel i den verkställande staten mot erkännande och verkställighet av ett beslut om frysning eller förverkande. Varje berörd part, inbegripet tredje man i god tro, kan väcka talan vid en domstol i den verkställande staten för att bevara sina rättigheter i enlighet med den statens lagstiftning. Talan får ha suspensiv verkan enligt lagstiftningen i den verkställande staten. De materiella grunderna för utfärdandet av beslutet om förverkande i brottmål får dock inte bestridas inför en domstol i den verkställande staten.

Artikel 34: Ersättning

Utom om ansvaret uteslutande uppkommit på grund av den verkställande statens agerande, är den utfärdande staten ersättningsskyldig för eventuella skadeståndsbelopp som betalats ut till någon part till följd av verkställigheten av ett beslut.

Artikel 35: Statistik

Denna artikel föreskriver en skyldighet för medlemsstaterna att regelbundet samla in uttömmande statistik rörande ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande från de relevanta myndigheterna och bevara denna statistik. Den statistik som samlats in kommer att översändas till kommissionen varje år. Eftersom det för närvarande saknas uttömmande statistik om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande förefaller denna skyldighet nödvändig för att möjliggöra en grundlig genomgång av hur mekanismerna i förordningen fungerar.

Kapitel V - Slutbestämmelser

Artikel 36: Ändringar av intyget och formuläret

Standardintyget och standardformuläret i bilagorna I och II till detta förslag bör vara ett användbart verktyg för att så mycket som möjligt förenkla och påskynda det ömsesidiga erkännandet och verkställigheten av beslut om frysning och förverkande. Därför är det

nödvändigt att i framtiden kunna lösa problem som uppstår med innehållet i intyget och formuläret så snabbt som möjligt. Det skulle inte gå om man skulle behöva ändra de två bilagorna enligt ett komplext, fullständigt lagstiftningsförfarande. Ett snabbare och mer flexibelt förfarande för ändringar genom delegerade akter föreskrivs därför i artikel 37.

Artikel 37: Utövande av delegering

Denna artikel anger villkoren enligt vilka kommissionen har befogenhet att anta delegerade akter för att göra nödvändiga ändringar av det intyg och det formulär som bifogas förslaget. Det föreskriver ett standardförfarande för antagande av sådana delegerade akter.

Artikel 38: Översynsklausul

Kommissionen kommer att rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta förslag till förordning fem år efter det att den har trätt i kraft.

Artikel 39: Ersättande

Denna förordning kommer att ersätta rambesluten 2003/577/RIF och 2006/783/RIF för de medlemsstater som är bundna av den. Rambesluten 2003/577/RIF och 2006/783/RIF kommer att fortsätta att tillämpas i förhållande till de medlemsstater som inte är bundna av denna förordning.

Artikel 40: Ikraftträdande och tillämpning

Den föreslagna förordningen kommer att träda i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*. Förordningen kommer sedan att börja tillämpas sex månader efter dess ikraftträdande, med undantag för artikel 27 som kommer att tillämpas från dagen för ikraftträdandet.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 82.1 a,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) Europeiska unionen har satt som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.
- (2) Straffrättsligt samarbete inom unionen bygger på principen om ömsesidigt erkännande av domar och rättsliga avgöranden, som sedan Europeiska rådets möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 allmänt anses vara en hörnsten i det straffrättsliga samarbetet inom unionen.
- (3) Frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott är ett av de mest effektiva sätten att bekämpa brottslighet. Europeiska unionen är fast besluten att säkerställa att identifiering, konfiskering och återanvändning av brottslingars tillgångar effektiviseras²⁴.
- (4) Eftersom brott ofta är av gränsöverskridande art är ett effektivt gränsöverskridande samarbete avgörande för att kunna beslagta och förverka vinning av och hjälpmedel vid brott.
- (5) Unionens nuvarande rättsliga ram i fråga om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande består av rådets rambeslut 2003/577/RIF av den 22 juli 2003 om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial²⁵ och rådets rambeslut 2006/783/RIF av den 6 oktober 2006 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande²⁶.
- (6) Kommissionens genomföranderapporter om rambesluten 2003/577/RIF och 2006/783/RIF visar att den befintliga ordningen för ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande inte är helt effektiv. De nuvarande instrumenten har inte genomförts och tillämpats enhetligt i medlemsstaterna, vilket har lett till otillräckligt ömsesidigt erkännande.

²⁴ *Stockholmsprogrammet – ett öppet och säkert Europa i medborgarnas tjänst och för deras skydd*, EUT C 115, 4.5.2010, s. 1.

²⁵ EUT L 196, 2.8.2003, s. 45.

²⁶ EUT L 328, 21.11.2006, s. 59.

- (7) Unionens rättsliga ram för ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande har inte följt med den senaste tidens utveckling av lagstiftningen på unionsnivå och nationell nivå. Särskilt föreskriver direktiv 2014/42/EU²⁷ gemensamma minimiregler för frysning och förverkande av egendom. Dessa gemensamma minimiregler avser förverkande av vinning av och hjälpmedel till brott, inbegripet i fall där en misstänkt eller tilltalad person mot vilken straffrättsliga förfaranden har inletts är sjuk eller har avvikit, utvidgat förverkande och förverkande hos tredje man. Dessa gemensamma minimiregler avser också frysning av egendom för att möjliggöra ett eventuellt senare förverkande. De typer av förverkande och frysning som omfattas av direktiv 2014/42/EU bör också omfattas av den rättsliga ramen för ömsesidigt erkännande.
- (8) När direktiv 2014/42/EU antogs uttalade Europaparlamentet och rådet att ett effektivt system för frysning och förverkande i Europeiska unionen hänger naturligt samman med ett välfungerade ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande. Med beaktande av behovet av att införa ett övergripande system för frysning och förverkande av vinning av och hjälpmedel till brott uppmanade Europaparlamentet och rådet kommissionen att lägga fram ett lagstiftningsförslag om ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande.
- (9) I den europeiska säkerhetsagendan²⁸ ansåg kommissionen att rättsligt samarbete i straffrättsliga frågor är beroende av effektiva gränsöverskridande instrument och att ömsesidigt erkännande av domar och rättsliga avgöranden är en viktig komponent i EU:s säkerhetsram. Kommissionen erinrade också om behovet av att förbättra det ömsesidiga erkännandet av beslut om frysning och förverkande.
- (10) I sitt meddelande till Europaparlamentet och rådet om en åtgärdsplan för förstärkning av kampen mot finansiering av terrorism²⁹ betonade kommissionen behovet av att se till att brottslingar som finansierar terrorism får sina tillgångar förverkade. För att slå ut de former av organiserad brottslighet som finansierar terrorism måste brottslingarna förlora vinningen av brotten. Därför är det nödvändigt att säkerställa att alla typer av beslut om frysning och förverkade verkställs i så hög grad som möjligt i hela unionen i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande.
- (11) För att säkerställa ett effektivt ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande bör reglerna om erkännande och verkställighet av dessa beslut fastställas genom en rättsligt bindande och direkt tillämplig unionsrättsakt.
- (12) Det är viktigt att underlätta ömsesidigt erkännande och verkställighet av beslut om att frysa och förverka egendom genom att fastställa regler som ålägger en medlemsstat att på sitt territorium erkänna och verkställa beslut som har utfärdats av en annan medlemsstat i samband med ett straffrättsligt förfarande.
- (13) Denna förordning bör tillämpas på alla beslut om förverkande som meddelats av en domstol efter rättegång på grund av brottslig gärning och alla beslut om frysning som utfärdats för att möjliggöra ett eventuellt senare förverkande. Den bör därför omfatta alla slag av beslut som omfattas av direktiv 2014/42/EU, liksom andra slag av beslut

²⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/42/EU av den 3 april 2014 om frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott i Europeiska unionen (EUT L 127, 29.4.2014, s. 39).

²⁸ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén, *Europeiska säkerhetsagendan*, COM(2015) 185 final.

²⁹ COM(2016) 50 final.

som utfärdats utan slutlig fällande dom inom ramen för straffrättsliga förfaranden. Denna förordning bör inte tillämpas på beslut om frysning och förverkande som utfärdats inom ramen för civilrättsliga eller förvaltningsrättsliga förfaranden.

- (14) Denna förordning bör omfatta beslut om förverkande och beslut om frysning som avser de brott som omfattas av direktiv 2014/42/EU samt beslut som avser andra brott. Brotten bör därför inte begränsas till områdena med särskilt allvarlig brottslighet med ett gränsöverskridande inslag, eftersom artikel 82 i EUF-fördraget inte kräver en sådan begränsning för åtgärder som fastställer regler och förfaranden för att säkerställa ömsesidigt erkännande av brottmålsdomar.
- (15) Samarbete mellan medlemsstaterna på grundval av principen om ömsesidigt erkännande och omedelbar verkställighet av rättsliga avgöranden förutsätter förtroende för att de beslut som ska erkännas och verkställas alltid kommer att fattas i överensstämmelse med principerna om laglighet, subsidiaritet och proportionalitet. Det förutsätter också att de rättigheter som tillerkänns parterna eller berörda tredje parter i god tro kommer att bevaras.
- (16) Denna förordning medför inte någon ändring av skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i EU-fördraget.
- (17) Denna förordning respekterar de grundläggande rättigheterna och iakttar de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Denna förordning bör tillämpas i enlighet med dessa rättigheter och principer.
- (18) Vid tillämpningen av denna förordning bör hänsyn tas till Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU³⁰, 2012/13/EU³¹, 2013/48/EU³², (EU) 2016/343³³, (EU) 2016/800³⁴ och (EU) 2016/1919³⁵, som avser processuella rättigheter i straffrättsliga förfaranden.
- (19) Samtidigt som de säkerställer att grundläggande rättigheter respekteras, bör reglerna för översändande samt erkännande och verkställighet av beslut om frysning och förverkande säkerställa att processen för att återvinna tillgångar som härrör från brott är effektiv.

³⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU av den 20 oktober 2010 om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 280, 26.10.2010, s. 1).

³¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012 om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 142, 1.6.2012, s. 1).

³² Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/48/EU av den 22 oktober 2013 om rätt till tillgång till försvarare i straffrättsliga förfaranden och förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder samt om rätt att få en tredje part underrättad vid frihetsberövande och rätt att kontakta tredje parter och konsulära myndigheter under frihetsberövandet (EUT L 294, 6.11.2013, s. 1).

³³ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/343 av den 9 mars 2016 om förstärkning av vissa aspekter av oskuldspresumtionen och av rätten att närvara vid rättegången i straffrättsliga förfaranden (EUT L 65, 11.3.2016, s. 1).

³⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/800 av den 11 maj 2016 om rättssäkerhetsgarantier för barn som är misstänkta eller tilltalade i straffrättsliga förfaranden (EUT L 132, 21.5.2016, s. 1).

³⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1919 av den 26 oktober 2016 om rättshjälp för misstänkta och tilltalade i straffrättsliga förfaranden och för eftersökta personer i förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder (EUT L 297, 4.11.2016, s. 1).

- (20) Beslut om frysning och förverkande bör därför översändas direkt av den utfärdande myndigheten till den verkställande myndigheten eller, i tillämpliga fall, till en central myndighet.
- (21) Ett beslut om förverkande bör översändas tillsammans med ett standardintyg.
- (22) Den verkställande myndigheten bör erkänna ett beslut om förverkande utan vidare formaliteter och bör vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa det. Beslutet om erkännande och verkställighet av beslutet om förverkande bör fattas och förverkandet bör genomföras lika skyndsamt och med samma prioritet som ett liknande inhemskt ärende. Tidsfrister bör fastställas för att säkerställa att beslutet om förverkande kan bli föremål för beslut och verkställighet skyndsamt och effektivt.
- (23) Mot bakgrund av frysningens brådskande och provisoriska art, bör ett beslut om frysning utfärdas med hjälp av ett standardformulär. Den utfärdande myndigheten bör förvissa sig om att beslutet om frysning är nödvändigt och proportionellt för att provisoriskt förhindra att egendom förstörs, omvandlas, flyttas, överförs eller bortskaffas. För att anpassa villkoren för att utfärda beslut om frysning i inhemska och gränsöverskridande ärenden till varandra, bör ett beslut om frysning enligt denna förordning utfärdas endast när det skulle ha kunnat beslutas i ett liknande inhemskt ärende.
- (24) Den verkställande myndigheten bör erkänna ett beslut om frysning utan vidare formaliteter och bör omedelbart vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa det. Beslutet om erkännande och verkställighet av beslutet om frysning bör fattas och frysningen bör genomföras lika skyndsamt och med samma prioritet som ett liknande inhemskt ärende. Tidsfrister bör fastställas för att säkerställa att beslutet om frysning kan bli föremål för beslut och verkställighet skyndsamt och effektivt.
- (25) Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten bör vid verkställigheten av ett beslut om frysning på vederbörligt sätt beakta den konfidentialitet som gäller för utredningen. Den verkställande myndigheten bör särskilt garantera konfidentialitet för beslutet om frysning och dess innehåll.
- (26) Erkännande och verkställighet av ett beslut om frysning eller ett beslut om förverkande bör inte vägras på andra grunder än de som anges i denna förordning. Det bör särskilt vara möjligt för den verkställande myndigheten att inte erkänna och verkställa ett beslut om förverkande på grunder som rör principen *ne bis in idem*, berörda parter rättigheter eller rätten att närvara vid rättegången.
- (27) Innan den verkställande myndigheten beslutar att tillämpa en grund för att vägra erkännande och verkställighet bör den samråda med den utfärdande myndigheten för att erhålla alla nödvändiga kompletterande uppgifter.
- (28) Det bör vara möjligt för den verkställande myndigheten att skjuta upp verkställigheten av ett beslut om förverkande eller frysning, särskilt när dess verkställighet kan skada en pågående brottsutredning. Så snart grunden för uppskovet inte längre föreligger bör den verkställande myndigheten vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa beslutet.
- (29) Den utfärdande myndigheten bör utan dröjsmål underrättas om omöjligheten att verkställa ett beslut. Sådan omöjlighet kan bero på att egendomen redan har förverkats, har försvunnit, inte kan återfinnas på den plats som den utfärdande myndigheten har angett, eller att platsen för egendomen inte har angetts tillräckligt exakt.

- (30) Verkställigheten av ett beslut om förverkande eller frysning bör regleras av lagen i den verkställande staten och dess myndigheter bör ha ensam behörighet att besluta om verkställighetsförfarandena.
- (31) En korrekt tillämpning av denna förordning förutsätter nära kontakter mellan de berörda behöriga nationella myndigheterna, särskilt vid samtidig verkställighet av ett beslut om förverkande i fler än en medlemsstat. De behöriga myndigheterna bör därför samråda med varandra närhelst det är nödvändigt.
- (32) Brottsoffers rätt till ersättning och återställande av egendom bör inte påverkas negativt i gränsöverskridande ärenden. Regler för förfogande över den förverkade egendomen bör prioritera ersättning och återställande av egendom till brottsoffer. Medlemsstaterna bör också beakta sina skyldigheter att ge bistånd för indrivningar av skattefordringar från andra medlemsstater i enlighet med direktiv 2010/24/EU³⁶.
- (33) Medlemsstaterna bör inte kunna avkräva varandra ersättning för kostnader i samband med tillämpningen av denna förordning. Om den verkställande staten har haft stora eller exceptionella kostnader, bör den utfärdande myndigheten dock beakta ett förslag från den verkställande myndigheten om att kostnaderna ska delas.
- (34) Varje berörd part, inbegripet tredje man i god tro, bör ha tillgång till rättsmedel mot erkännande och verkställighet av ett beslut om frysning eller förverkande, så att dennes rättigheter kan bevaras, inbegripet en faktisk möjlighet att väcka talan mot beslutet vid en domstol eller hävda äganderätt eller annan egendomsrätt i enlighet med direktiv 2014/42/EU. Talan bör väckas vid en domstol i den verkställande staten.
- (35) I syfte att ändra det intyg och det formulär som anges i bilagorna I och II till denna förordning, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen. Det är mycket viktigt att kommissionen under det förberedande arbetet för delegerade akter genomför lämpliga samråd, även på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (36) Eftersom målet för denna förordning, nämligen ömsesidigt erkännande av beslut om frysning och förverkande, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av sin omfattning och sina verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (37) Bestämmelser i rambeslut 2003/577/RIF har med avseende på frysning av bevismaterial redan ersatts med direktiv 2014/41/EU³⁷. Bestämmelserna i rambeslut 2003/577/RIF bör ersättas av denna förordning mellan de medlemsstater som är bundna av den med avseende på frysning av egendom för att möjliggöra ett senare förverkande av egendom. Bestämmelserna om frysning av bevismaterial och frysning

³⁶ Rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1).

³⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU av den 3 april 2014 om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området (EUT L 130, 1.5.2014, s. 1).

för att möjliggöra ett senare förverkande bör anpassas. Denna förordning bör också ersätta rambeslut 2006/783/RIF mellan de medlemsstater som är bundna av den.

- (38) I enlighet med artikel 3 i protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, *[har Förenade kungariket/Irland meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av detta direktiv] eller [och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i protokollet, deltar Förenade kungariket/Irland inte i antagandet av detta direktiv, som därför inte är bindande för eller tillämpligt för Förenade kungariket/Irland]*.
- (39) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokollet om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE, DEFINITIONER OCH TILLÄMPNINGSSOMRÅDE

Artikel 1

Syfte

1. Denna förordning föreskriver de regler enligt vilka en medlemsstat på sitt territorium ska erkänna och verkställa ett beslut om frysning eller ett beslut om förverkande som utfärdats av en annan medlemsstat i samband med ett straffrättsligt förfarande.
2. Denna förordning ska inte medföra någon ändring av skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna såsom de stadfästs i artikel 6 i EU-fördraget.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

- (1) *beslut om förverkande*: en slutlig påföljd eller åtgärd som har beslutats av en domstol efter rättegång på grund av en brottslig gärning, som innebär slutligt berövande av egendom från en fysisk eller juridisk person.
- (2) *beslut om frysning*: ett rättsligt avgörande som har utfärdats eller godkänts av en myndighet som avses i led 8 avseende ett beslut om frysning i den utfärdande staten för att provisoriskt förhindra att egendom förstörs, omvandlas, flyttas, överförs eller bortskaffas, för att möjliggöra ett eventuellt senare förverkande.
- (3) *egendom*: varje form av egendom, materiell eller immateriell, lös eller fast, samt juridiska handlingar eller urkunder som styrker äganderätt eller annan rätt till sådan egendom, som den utfärdande myndigheten anser

- (a) utgöra vinning av ett brott, eller dess motsvarighet, som helt eller delvis uppgår till värdet av denna vinning,
 - (b) utgöra hjälpmedel vid ett sådant brott, eller värdet av sådana hjälpmedel,
 - (c) kunna förverkas till följd av tillämpningen i den utfärdande staten av någon av de befogenheter till förverkande som anges i direktiv 2014/42/EU, eller
 - (d) kunna förverkas enligt någon annan bestämmelse om befogenheter till förverkande enligt den utfärdande statens lagstiftning.
- (4) *vinning*: varje ekonomisk fördel som direkt eller indirekt härrör från ett brott; den kan bestå av alla former av egendom och innefattar all efterföljande återinvestering eller omvandling av direkt vinning och eventuella värdefulla fördelar.
- (5) *hjälpmedel*: all slags egendom som på något sätt, helt eller delvis, använts eller varit avsedd att användas för att begå ett eller flera brott.
- (6) *utfärdande stat*: den medlemsstat där ett beslut om frysning eller förverkande har utfärdats i samband med ett straffrättsligt förfarande.
- (7) *verkställande stat*: den medlemsstat till vilken ett beslut om frysning eller förverkande överförs för erkännande och verkställighet.
- (8) *utfärdande myndighet*:
- (a) i fråga om ett beslut om frysning:
 - (1) en domare, domstol, undersökningsdomare eller allmän åklagare som är behörig i det berörda ärendet, eller
 - (2) varje annan behörig myndighet, enligt den utfärdande statens definition, som i straffrättsliga förfaranden har behörighet att besluta om frysning av egendom eller om verkställighet av ett beslut om frysning av egendom i enlighet med nationell lagstiftning. Dessutom ska beslutet om frysning, efter prövning av dess överensstämmelse med villkoren för utfärdande av ett sådant beslut enligt denna förordning, särskilt villkoren i artikel 13.1, och innan den översänds till den verkställande myndigheten, godkännas av en domare, domstol, undersökningsdomare eller allmän åklagare i den utfärdande staten. Om beslutet har godkänts av en sådan myndighet, får den myndigheten också betraktas som en utfärdande myndighet med avseende på översändandet av beslutet,
 - (b) i fråga om ett beslut om förverkande, en behörig myndighet, enligt den utfärdande statens definition, som i straffrättsliga förfaranden har behörighet att verkställa ett beslut om förverkande som har utfärdats av en domstol i enlighet med nationell lagstiftning.
- (9) *verkställande myndighet*: en myndighet som har behörighet att erkänna ett beslut om frysning eller förverkande och säkerställa att det verkställs i enlighet med denna förordning och med de förfaranden som är tillämpliga vid ett liknande inhemskt ärende.

Artikel 3

Brott

1. Ett beslut om frysning eller förverkande ska verkställas utan kontroll av dubbel straffbarhet om de gärningar som föranleder beslutet om frysning eller förverkande utgör ett eller flera av följande brott, enligt definitionen i den utfärdande statens lagstiftning, och de i den utfärdande staten medför ett högsta frihetsstraff på minst tre år:
 - Deltagande i en kriminell organisation.
 - Terrorism.
 - Människohandel.
 - Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
 - Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
 - Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
 - Korruption.
 - Bedrägeri och bedrägerirelaterade brott enligt definitionen i direktiv 2017/xxx/EU om bekämpning genom straffrättsliga bestämmelser av bedrägerier som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen.
 - Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som skadar Europeiska gemenskapernas finansiella intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
 - Penningtvätt.
 - Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
 - IT-brottslighet.
 - Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
 - Hjälp till olovlig inresa och olovlig vistelse.
 - Mord, grov misshandel.
 - Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
 - Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
 - Rasism och främlingsfientlighet.
 - Organiserad stöld och väpnat rån.
 - Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
 - Svindleri.
 - Beskyddarverksamhet och utpressning.
 - Förfalskning och piratkopiering.
 - Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
 - Bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter.
 - Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser.
 - Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
 - Handel med stulna fordon.
 - Våldtäkt.
 - Mordbrand.
 - Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
 - Kapning av flygplan eller fartyg.
 - Sabotage.
2. För andra brott än de som omfattas av punkt 1 får den verkställande staten låta erkännande och verkställighet av ett beslut om frysning eller förverkande vara villkorat av om de gärningar som föranleder beslutet om frysning eller förverkande utgör ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning, oberoende av

brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering enligt den utfärdande statens lagstiftning.

KAPITEL II

ÖVERSÄNDANDE, ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET AV BESLUT OM FÖRVERKANDE

Artikel 4

Översändande av beslut om förverkande

1. Ett beslut om förverkande, eller en bestyrkt kopia av detta, ska tillsammans med det intyg som avses i artikel 7 översändas av den utfärdande myndigheten direkt till den verkställande myndigheten eller, i tillämpliga fall, till den centrala myndighet som avses i artikel 27.2, på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning och som gör det möjligt för den verkställande myndigheten att fastställa äktheten.
2. Om ett beslut om förverkande avser ett penningbelopp ska beslutet översändas till den medlemsstat där den utfärdande myndigheten har rimliga skäl att anta att den fysiska eller juridiska person mot vilken beslutet har utfärdats har egendom eller inkomster.
3. Om ett beslut om förverkande avser specifik egendom ska beslutet översändas till den medlemsstat där den utfärdande myndigheten har rimliga skäl att anta att egendom som omfattas av beslutet om förverkande är belägen.
4. Om det saknas rimliga skäl för att den utfärdande myndigheten ska kunna fastställa till vilken medlemsstat beslutet om förverkande ska översändas, ska beslutet översändas till den medlemsstat där den fysiska eller juridiska person mot vilken beslutet har utfärdats har hemvist respektive säte.
5. Om den behöriga verkställande myndigheten inte är känd, ska den utfärdande myndigheten göra de efterforskningar som krävs för att erhålla denna information från den verkställande staten, inklusive via det europeiska rättsliga nätverkets³⁸ kontaktpunkter.
6. Om den myndighet i den verkställande staten som tar emot ett beslut om förverkande inte är behörig att erkänna det och vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa det, ska den omedelbart översända beslutet om förverkande till den behöriga verkställande myndigheten i sin medlemsstat och underrätta den utfärdande myndigheten om detta.

Artikel 5

Översändande av ett beslut om förverkande till en eller flera verkställande stater

³⁸

Rådets beslut 2008/976/RIF av den 16 december 2008 om det europeiska rättsliga nätverket, EUT L 348, 24.12.2008, s. 130.

1. Ett beslut om förverkande får endast översändas i enlighet med artikel 4 till en verkställande stat åt gången.
2. Ett beslut om förverkande som avser specifik egendom får översändas till fler än en verkställande stat samtidigt om
 - a) den utfärdande myndigheten har rimliga skäl att anta att olika delar av den egendom som omfattas av beslutet om förverkande är belägna i olika verkställande stater,
 - b) förverkandet av en specifik egendom som omfattas av beslutet om förverkande medför åtgärder i fler än en verkställande stat, eller
 - c) den utfärdande myndigheten har rimliga skäl att anta att en specifik egendom som omfattas av beslutet om förverkande är belägen i en av två eller flera angivna verkställande stater.
3. Ett beslut om förverkande som avser ett penningbelopp får översändas till fler än en verkställande stat samtidigt om den utfärdande myndigheten bedömer att det finns ett specifikt behov av att göra det, särskilt om
 - (a) den berörda egendomen inte har frysts enligt denna förordning, eller
 - (b) värdet på den egendom som får förverkas i den utfärdande staten och en verkställande stat förmodligen inte räcker för att driva in hela det belopp som omfattas av beslutet om förverkande.

Artikel 6

Följder av översändande av beslut om förverkande

1. Översändandet av ett beslut om förverkande till en eller flera verkställande stater i enlighet med artiklarna 4 och 5 ska inte begränsa den utfärdande statens rätt att själv verkställa beslutet.
2. Om ett beslut om förverkande avseende ett penningbelopp översänds till en eller flera verkställande stater får det sammanlagda värde som härrör från dess verkställighet inte överstiga det högsta belopp som anges i beslutet om förverkande.
3. Den utfärdande myndigheten ska omedelbart underrätta den verkställande myndigheten på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning
 - (a) om den anser att det finns risk för att verkställighet utöver det högsta beloppet kan äga rum, särskilt på grundval av information som meddelats den av en verkställande myndighet i enlighet med artikel 11.1 b,
 - (b) om beslutet om frysning eller förverkande helt eller delvis har verkställts i den utfärdande staten eller i en annan verkställande stat, med angivande av det belopp beträffande vilket beslutet om frysning eller förverkande ännu inte har verkställts,
 - (c) om en myndighet i den utfärdande staten, efter det att ett beslut har översänts i enlighet med artikel 4, tar emot ett penningbelopp som den berörda personen har betalat frivilligt med avseende på beslutet.

Om led b tillämpas ska den utfärdande myndigheten så snart som möjligt underrätta den verkställande myndigheten om huruvida den berörda risken har upphört.

4. Om den utfärdande staten har angett att den önskar återkalla beslutet från den verkställande staten av något skäl, ska den verkställande staten omedelbart inställa verkställigheten av beslutet om förverkande.

Artikel 7

Standardintyg

1. Den utfärdande myndigheten ska fylla i det intyg som anges i bilaga I, underteckna det och intyga att dess innehåll är riktigt och korrekt.
2. Den utfärdande myndigheten ska översätta intyget till ett officiellt språk i den verkställande staten eller till ett annat språk som den medlemsstaten har angett i enlighet med punkt 3.
3. Varje medlemsstat får när som helst genom en förklaring som ges in till kommissionen ange att den kommer att godta en översättning till ett eller flera andra av unionens officiella språk.

Artikel 8

Erkännande och verkställighet av beslut om förverkande

1. Den verkställande myndigheten ska utan vidare formaliteter erkänna ett beslut om förverkande som översänts i enlighet med artikel 4 och vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa det på samma sätt som för ett beslut om förverkande som fattats av en myndighet i den verkställande staten, såvida inte denna myndighet beslutar att åberopa någon av de grunder för att vägra erkännande och verkställighet som anges i artikel 9 eller någon av de grunder för uppskov av verkställighet som anges i artikel 11.
2. Om ett beslut om förverkande avser en specifik egendom får de utfärdande och verkställande myndigheterna, om det föreskrivs i den utfärdande statens lagstiftning, träffa överenskommelse om att förverkandet i den verkställande staten får ske i form av ett krav på betalning av ett penningbelopp som motsvarar egendomens värde.
3. Om ett beslut om förverkande avser ett penningbelopp ska den verkställande myndigheten, om betalning inte erhålls, verkställa beslutet om förverkande i enlighet med punkt 1 på all egendom som finns att tillgå för detta. Om det är nödvändigt ska den verkställande myndigheten räkna om det penningbelopp som ska förverkas till den verkställande statens valuta till den växelkurs som rådde när beslutet om förverkande utfärdades.
4. Så snart beslutet har verkställts ska den verkställande myndigheten underrätta den utfärdande myndigheten på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning.

Artikel 9

Grunder för att vägra erkännande och verkställighet av beslut om förverkande

1. Den verkställande myndigheten får besluta att inte erkänna och att inte verkställa beslut om förverkande endast om

- (a) det intyg som avses i artikel 7 är ofullständigt, uppenbart felaktigt eller uppenbart inte motsvarar beslutet om förverkande och inte har fyllts i efter samråd i enlighet med punkt 2 i denna artikel,
- (b) verkställighet av beslutet om förverkande skulle strida mot *ne bis in idem*-principen,
- (c) det enligt den verkställande statens lagstiftning föreligger immunitet eller privilegier som skulle förhindra verkställigheten av ett inhemskt beslut om förverkande av den berörda egendomen,
- (d) beslutet om förverkande grundar sig på ett brott som har begåtts utanför den utfärdande statens territorium och helt eller delvis på den verkställande statens territorium och den gärning för vilken beslutet om förverkande utfärdas inte utgör ett brott i den verkställande staten,
- (e) rättigheterna för tredje man i god tro gör det omöjligt enligt den verkställande statens lagstiftning att verkställa beslutet om förverkande, inbegripet när detta är en konsekvens av tillämpningen av rättsmedel i enlighet med artikel 31,
- (f) i något av de fall som avses i artikel 3.2, den gärning som ligger till grund för beslutet om förverkande inte utgör ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning; när det gäller skatter eller avgifter, tullar och valutatransaktioner får dock verkställighet av beslutet om förverkande inte vägras på den grunden att den verkställande statens lagstiftning inte föreskriver samma slags skatter eller avgifter eller att den inte innehåller samma slags regler om skatter, avgifter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande statens lagstiftning,
- (g) den berörda personen, enligt det intyg som avses i artikel 7, inte inställde sig personligen vid den rättegång som ledde till beslutet om förverkande som är kopplat till en slutlig fällande dom.

Den grunden för att vägra erkännande och verkställighet ska inte tillämpas om det i intyget anges att personen, i enlighet med ytterligare procedurkrav enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning

- (1) kallades personligen i god tid och därigenom underrättades om tid och plats för den rättegång som ledde till beslutet om förverkande, eller på annat sätt faktiskt mottog officiell underrättelse om tid och plats för den rättegången på ett sådant sätt att det otvetydigt kunde fastställas att han eller hon hade vetskap om den planerade rättegången, och underrättades i god tid om att ett beslut om förverkande kunde meddelas även om han eller hon inte inställde sig vid rättegången,
- (2) med vetskap om den planerade rättegången hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom eller henne vid rättegången och faktiskt försvarades av ombudet vid rättegången, eller
- (3) efter att ha delgivits beslutet om förverkande och uttryckligen underrättats om rätten till förnyad prövning eller överklagande, med rätt att delta och få sakfrågan prövad på nytt, inklusive nytt bevismaterial, vilket skulle kunna leda till att det ursprungliga beslutet upphävs,
 - uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred beslutet om förverkande, eller

- inte begärde förnyad prövning eller överklagande inom den tillämpliga tidsramen.

2. I de fall som avses i punkt 1 ska den verkställande myndigheten, innan den beslutar att helt eller delvis inte erkänna och verkställa ett beslut om förverkande, på lämpligt sätt samråda med den utfärdande myndigheten och om lämpligt anmoda den utfärdande myndigheten att utan dröjsmål tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter.
3. Varje beslut om att vägra erkännande och verkställighet ska fattas utan dröjsmål och omedelbart meddelas den utfärdande myndigheten på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning.

Artikel 10

Tidsfrister för erkännande och verkställighet av beslut om förverkande

1. Beslutet om erkännande och verkställighet av beslutet om förverkande ska fattas och förverkandet ska genomföras lika skyndsamt och med samma prioritet som ett liknande inhemskt ärende och, under alla omständigheter, inom de tidsfrister som anges i denna artikel.
2. Den verkställande myndigheten ska fatta beslutet om erkännande och verkställighet av beslutet om förverkande utan dröjsmål och, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 5, senast 30 dagar efter det att den verkställande myndigheten mottog beslutet om förverkande.
3. Den verkställande myndigheten ska utan dröjsmål meddela den utfärdande myndigheten beslutet om ett beslut om förverkande på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning.
4. Såvida det inte finns skäl för uppskov enligt artikel 11 ska den verkställande myndigheten genomföra förverkandet utan dröjsmål och, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 5 i denna artikel, senast 30 dagar efter det att det beslut som avses i punkt 2 i denna artikel fattades.
5. Om det i ett enskilt fall inte är möjligt att iaktta tidsfristerna i punkt 2 eller 4, ska den verkställande myndigheten på valfritt sätt utan dröjsmål underrätta den utfärdande myndigheten, ange skälen till förseningen samt samråda med den utfärdande myndigheten om när det är lämpligt att genomföra förverkandet. I ett sådant fall får den tidsfrist som anges i punkt 2 eller 4 förlängas med högst 30 dagar.

Artikel 11

Uppskov av verkställighet av beslut om förverkande

1. Den verkställande myndigheten får skjuta upp verkställigheten av ett beslut om förverkande som översänts i enlighet med artikel 4
 - (a) om verkställigheten kan skada en pågående brottsutredning, fram till den tidpunkt den anser det rimligt,
 - (b) om, vad gäller ett beslut om förverkande avseende ett penningbelopp, den anser att det finns risk för att det sammanlagda värdet av verkställigheten kan komma att avsevärt överstiga det belopp som anges i beslutet om förverkande

- på grund av samtidig verkställighet av beslutet om förverkande i fler än en medlemsstat,
- (c) om egendomen redan är föremål för förfaranden för förverkande i den verkställande staten,
 - (d) om rättsmedel som avses i artikel 33 sökts.
2. Den verkställande myndigheten ska utan dröjsmål rapportera till den utfärdande myndigheten om uppskovet av verkställigheten av beslutet, inklusive grunderna för uppskovet och, om möjligt, den förväntade varaktigheten av uppskovet, på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning.
 3. Så snart grunden för uppskovet inte längre föreligger ska den verkställande myndigheten utan dröjsmål vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa beslutet och underrätta den utfärdande myndigheten om detta på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning.

Artikel 12

Omöjlighet att verkställa ett beslut om förverkande

Om det är omöjligt att verkställa beslutet om förverkande på grund av att den egendom som ska förverkas redan har förverkats, har försvunnit, har förstörts eller inte kan återfinnas på den plats som anges i intyget eller på grund av att platsen för egendomen inte har angetts tillräckligt exakt, trots att den utfärdande myndigheten rådfrågats, ska den utfärdande myndigheten underrättas utan dröjsmål. Om möjligt får beslutet verkställas på annan egendom i enlighet med artikel 8.2 eller 8.3.

KAPITEL III

ÖVERSÄNDANDE, ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET AV BESLUT OM FRYSNING

Artikel 13

Villkor för utfärdande och översändande av ett beslut om frysning

1. Den utfärdande myndigheten får utfärda ett beslut om frysning om följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Utfärdandet av beslutet är nödvändigt och proportionellt för att provisoriskt förhindra att egendom förstörs, omvandlas, flyttas, överförs eller bortskaffas, för att möjliggöra ett eventuellt senare förverkande, med beaktande av den misstänkta eller tilltalade personens rättigheter,
 - (b) beslutet om frysning kunde ha fattats under samma förutsättningar i ett liknande inhemskt ärende, och
 - (c) skälet eller skälen för beslutet är korrekt angivna, åtminstone kortfattat.
2. Den utfärdande myndigheten ska bedöma de villkor som avses i punkt 1 i varje enskilt ärende.

3. Om den verkställande myndigheten har skäl att anta att de villkor som avses i punkt 1 inte är uppfyllda, får den, efter att ha verkställt beslutet, samråda med den utfärdande myndigheten om vikten av att fortsätta frysningen. Sådant samråd ska inte fördröja verkställigheten av beslutet om frysning. Efter samrådet får den utfärdande myndigheten besluta att återkalla beslutet.

Artikel 14

Översändande av beslut om frysning

1. Den utfärdande myndigheten ska översända ett beslut om frysning med användning av det formulär som avses i artikel 16 direkt till den verkställande myndigheten eller, i tillämpliga fall, till den centrala myndighet som avses i artikel 27.2, på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning och som gör det möjligt för den verkställande staten att fastställa äktheten.
2. Om ett beslut om frysning avser ett penningbelopp ska beslutet översändas till den medlemsstat där den utfärdande myndigheten har rimliga skäl att anta att den fysiska eller juridiska person mot vilken beslutet har utfärdats har egendom eller inkomster.
3. Om ett beslut om frysning avser specifik egendom ska beslutet översändas till den medlemsstat där den utfärdande myndigheten har rimliga skäl att anta att egendom som omfattas av beslutet om frysning är belägen.
4. Om det saknas rimliga skäl för att den utfärdande myndigheten ska kunna fastställa till vilken medlemsstat beslutet om frysning ska översändas, ska beslutet översändas till den medlemsstat där den fysiska eller juridiska person mot vilken beslutet har utfärdats har hemvist respektive säte.
5. Det beslut om frysning som avses i punkt 1
 - (a) ska åtföljas av ett beslut om förverkande som översänts i enlighet med artikel 4, eller
 - (b) ska innehålla en instruktion om att egendomen ska förbli i den verkställande staten i avvaktan på översändandet av ett beslut om förverkande i enlighet med artikel 4. Den utfärdande myndigheten ska ange beräknad dag för detta översändande på det formulär som avses i artikel 16.
6. Den utfärdande myndigheten ska underrätta den verkställande myndigheten om den har vetskap om någon berörd part, inbegripet tredje man i god tro, som påverkas av beslutet om frysning.
7. Om den behöriga verkställande myndigheten inte är känd, ska den utfärdande myndigheten göra de efterforskningar som krävs för att erhålla denna information från den verkställande staten, inklusive via det europeiska rättsliga nätverkets³⁹ kontaktpunkter.
8. Om den verkställande myndighet som tar emot ett beslut om frysning inte är behörig att erkänna det och vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa det, ska den omedelbart översända beslutet om frysning till den behöriga verkställande myndigheten i sin medlemsstat och underrätta den utfärdande myndigheten om detta.

³⁹ Rådets beslut 2008/976/RIF av den 16 december 2008 om det europeiska rättsliga nätverket, EUT L 348, 24.12.2008, s. 130.

Artikel 15

Översändande av ett beslut om frysning till en eller flera verkställande stater

1. Ett beslut om frysning får endast översändas i enlighet med artikel 14 till en verkställande stat åt gången.
2. Ett beslut om frysning som avser specifik egendom får översändas till fler än en verkställande stat samtidigt om
 - (a) den utfärdande myndigheten har rimliga skäl att anta att olika delar av den egendom som omfattas av beslutet om frysning är belägna i olika verkställande stater,
 - (b) frysningen av en specifik egendom som omfattas av beslutet om frysning medför åtgärder i fler än en verkställande stat, eller
 - (c) den utfärdande myndigheten har rimliga skäl att anta att en specifik egendom som omfattas av beslutet om frysning är belägen i en av två eller flera angivna verkställande stater.
3. Ett beslut om frysning som avser ett penningbelopp får översändas till fler än en verkställande stat samtidigt om den utfärdande myndigheten bedömer att det finns ett specifikt behov att göra det, särskilt om det uppskattade värdet på den egendom som får frysas i den utfärdande staten och en verkställande stat förmodligen inte räcker för att driva in hela det belopp som omfattas av beslutet om frysning.

Artikel 16

Formulär för beslut om frysning

1. Beslut om frysning ska utfärdas med användning av det formulär som anges i bilaga II.
2. Den utfärdande myndigheten ska fylla i formuläret, underteckna det och intyga att dess innehåll är riktigt och korrekt.
3. Den utfärdande myndigheten ska översätta beslutet om frysning till ett officiellt språk i den verkställande staten eller till ett annat språk som den medlemsstaten har angett i enlighet med punkt 4.
4. Varje medlemsstat får när som helst genom en förklaring som ges in till kommissionen ange att den kommer att godta en översättning till ett eller flera andra av unionens officiella språk.

Artikel 17

Erkännande och verkställighet av beslut om frysning

Den verkställande myndigheten ska utan vidare formaliteter erkänna ett beslut om frysning som översänts i enlighet med artikel 14 och vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa det, såvida inte denna myndighet beslutar att åberopa någon av de grunder för att vägra erkännande och verkställighet som anges i artikel 18 eller någon av de grunder för uppskov av verkställighet som anges i artikel 20.

Artikel 18

Grunder för att vägra erkännande och verkställighet av beslut om frysning

1. Den verkställande myndigheten får besluta att inte erkänna och att inte verkställa beslut om frysning endast om
 - (a) det formulär som avses i artikel 16 är ofullständigt eller uppenbart felaktigt och inte har fyllts i efter samråd i enlighet med punkt 2 i denna artikel,
 - (b) verkställighet av beslutet skulle strida mot *ne bis in idem*-principen,
 - (c) det enligt den verkställande statens lagstiftning föreligger immunitet eller privilegier som skulle förhindra verkställigheten av ett inhemskt beslut om frysning av den berörda egendomen,
 - (d) beslutet om frysning grundar sig på ett brott som har begåtts utanför den utfärdande statens territorium och helt eller delvis på den verkställande statens territorium och den gärning för vilken beslutet om frysning utfärdas inte utgör ett brott i den verkställande staten,
 - (e) i något av de fall som avses i artikel 3.2, den gärning som ligger till grund för beslutet om frysning inte innebär något brott enligt den verkställande statens lagstiftning; när det gäller skatter eller avgifter, tullar och valutatransaktioner får dock verkställighet av beslutet om frysning inte vägras på den grunden att den verkställande statens lagstiftning inte föreskriver samma slags skatter eller avgifter eller att den inte innehåller samma slags regler om skatter, avgifter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande statens lagstiftning.
2. I de fall som avses i punkt 1 ska den verkställande myndigheten, innan den beslutar att helt eller delvis inte erkänna eller inte verkställa ett beslut om frysning, på lämpligt sätt samråda med den utfärdande myndigheten och om lämpligt anmoda den utfärdande myndigheten att utan dröjsmål tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter.
3. Den verkställande myndigheten får besluta att upphäva beslutet om frysning om den, under verkställigheten, får vetskap om att någon av grunderna för att vägra erkännande och verkställighet är tillämplig.

Artikel 19

Tidsfrister för erkännande och verkställighet av beslut om frysning

1. Beslutet om erkännande och verkställighet av beslutet om frysning ska fattas och frysningen ska genomföras lika skyndsamt och med samma prioritet som ett liknande inhemskt ärende och, under alla omständigheter, inom de tidsfrister som anges i denna artikel.
2. Om den utfärdande myndigheten i beslutet om frysning har angett att det finns berättigade skäl att anta att egendomen i fråga inom kort kommer att flyttas eller förstöras och att omedelbar frysning är nödvändig, eller om den utfärdande myndigheten i beslutet om frysning har angett att frysningsåtgärden måste genomföras en särskild dag, ska den verkställande myndigheten ta full hänsyn till detta krav.
3. Den verkställande myndigheten ska fatta beslutet om erkännande och verkställighet av beslutet om frysning, eller om samråd med den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 18.2, så snart som möjligt och, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 7 i denna artikel, senast 24 timmar efter det att den verkställande myndigheten mottog beslutet om frysning.

4. Om den verkställande myndigheten samråder med den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 18.2 ska den verkställande myndigheten fatta beslutet om erkännande och verkställighet av beslutet om frysning utan dröjsmål.
5. Den verkställande myndigheten ska utan dröjsmål meddela den utfärdande myndigheten beslutet om ett beslut om frysning på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning.
6. Såvida det inte finns skäl för uppskov enligt artikel 20 ska den verkställande myndigheten genomföra frysningen utan dröjsmål och, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 7 i denna artikel, senast 24 timmar efter det att det beslut som avses i punkt 3 i denna artikel fattades.
7. Om det i ett enskilt fall inte är möjligt att iaktta tidsfristerna i punkt 3 eller 6, ska den verkställande myndigheten på valfritt sätt utan dröjsmål underrätta den utfärdande myndigheten, ange skälen till förseningen samt samråda med den utfärdande myndigheten om när det är lämpligt att genomföra frysningen.

Artikel 20

Uppskov av verkställighet av beslut om frysning

1. Den verkställande myndigheten får skjuta upp verkställigheten av ett beslut om frysning som översänts i enlighet med artikel 14
 - (1) om verkställigheten kan skada en pågående brottsutredning, fram till den tidpunkt den anser det rimligt,
 - (2) om egendomen redan är föremål för ett beslut om frysning, till dess att det beslutet om frysning har upphävts, eller
 - (3) om egendomen redan är föremål för ett beslut som utfärdats i samband med andra förfaranden i den verkställande staten, till dess att det beslutet har upphävts.
 - (4) Denna punkt ska dock tillämpas endast om ett sådant beslut skulle ha prioritet över senare nationella beslut om frysning vid straffrättsliga förfaranden enligt nationell lagstiftning.
2. Den verkställande myndigheten ska omedelbart rapportera till den utfärdande myndigheten om uppskovet av verkställigheten av beslutet, inklusive grunderna för uppskovet och, om möjligt, den förväntade varaktigheten av uppskovet, på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning. Så snart grunden för uppskovet inte längre föreligger ska den verkställande myndigheten omedelbart vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa beslutet och underrätta den utfärdande myndigheten om detta på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning.

Artikel 21

Skyldighet att underrätta berörda parter

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 22 ska den verkställande myndigheten efter verkställigheten meddela sitt beslut till den person mot vilken beslutet om frysning har utfärdats och till varje berörd part, inbegripet tredje man i god tro, som den verkställande myndigheten har underrättats om i enlighet med artikel 14.6.

2. I meddelandet ska anges, åtminstone kortfattat, skälen till beslutet om frysning, vilken myndighet som utfärdade beslutet och vilka rättsmedel som finns enligt lagstiftningen i den verkställande staten.

Artikel 22

Konfidentialitet

1. Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten ska vid verkställigheten av ett beslut om frysning på vederbörligt sätt beakta den konfidentialitet som gäller för utredningen.
2. Den verkställande myndigheten ska i enlighet med sin nationella lagstiftning garantera konfidentialitet för beslutet om frysning och dess innehåll, utom i den utsträckning som behövs för att verkställa det. Om den verkställande myndigheten inte kan uppfylla konfidentialitetskravet, ska den omedelbart underrätta den utfärdande myndigheten om detta.
3. För att säkra pågående utredningar får den utfärdande myndigheten begära att den verkställande myndigheten bevarar konfidentialiteten för beslutet om frysning för en begränsad tidsperiod.

Artikel 23

Varaktighet för beslut om frysning

1. Egendomen ska förbli fryst i den verkställande staten till dess att den behöriga myndigheten i den staten har lämnat ett definitivt svar på ett beslut om förverkande som översänts i enlighet med artikel 4 eller till dess att den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 30.1 har underrättat den verkställande myndigheten om varje beslut eller åtgärd som innebär att beslutet inte längre är verkställbart eller ska återkallas.
2. Den verkställande myndigheten får efter samråd med den utfärdande myndigheten och med beaktande av alla omständigheter i ärendet göra en motiverad begäran till den utfärdande myndigheten om att begränsa den tidsperiod under vilken egendomen ska vara fryst. Om den utfärdande myndigheten inte samtycker till en sådan begränsning ska den underrätta den verkställande myndigheten om detta, med angivande av skälen. Om den utfärdande myndigheten inte gör detta inom sex veckor från mottagandet av begäran får den verkställande myndigheten upphäva beslutet om frysning.

Artikel 24

Omöjlighet att verkställa ett beslut om förverkande

Om det är omöjligt att verkställa beslutet om frysning på grund av att den egendom som ska frysas redan har förverkats, har försvunnit, har förstörts eller inte kan återfinnas på den plats som anges i intyget eller på grund av att platsen för egendomen inte har angetts tillräckligt exakt, trots att den utfärdande myndigheten rådfrågats, ska den utfärdande myndigheten underrättas utan dröjsmål.

Artikel 25

Rapportering

Den verkställande myndigheten ska inom tre dagar från verkställigheten av beslutet om frysning rapportera till den utfärdande myndigheten, på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning, om de åtgärder som har vidtagits för att verkställa beslutet och resultatet av dessa, inbegripet en beskrivning av den frysta egendomen och en uppskattning av dess värde.

KAPITEL IV

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 26

Tillämplig lag för verkställighet

1. Verkställigheten av beslutet om frysning eller förverkande ska regleras av lagen i den verkställande staten och dess myndigheter ska ha ensam behörighet att besluta om verkställighetsförfarandena och om alla åtgärder i samband därmed.
2. Ett beslut om frysning eller förverkande mot en juridisk person ska verkställas även om den verkställande staten inte erkänner principen om juridiska personers straffrättsliga ansvar.
3. Utan hinder av artikel 8.2 och 8.3 får den verkställande staten inte ålägga åtgärder som alternativ till beslutet om frysning eller förverkande till följd av ett översändande enligt artiklarna 4 och 14, såvida inte den utfärdande staten har samtyckt till detta.

Artikel 27

Underrättelse om behöriga myndigheter

1. Senast den *[det datum då denna förordning börjar tillämpas]*, ska varje medlemsstat underrätta kommissionen om vilken eller vilka myndigheter enligt definitionerna i artikel 2.8 och 2.9 som enligt dess nationella lagstiftning är behöriga, när denna medlemsstat är
 - (a) utfärdande stat, eller
 - (b) verkställande stat.
2. Varje medlemsstat får, om organisationen av dess interna system gör detta nödvändigt, utse en eller flera centrala myndigheter med ansvar för administrativt översändande och mottagande av beslut om frysning och förverkande och för att bistå de behöriga myndigheterna. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om detta.
3. Kommissionen ska göra den mottagna informationen tillgänglig för samtliga medlemsstater.

Artikel 28

Kommunikation

1. Den utfärdande myndigheten och den verkställande myndigheten ska vid behov samråda på lämpligt sätt för att främja en effektiv tillämpning av denna förordning.
2. All kommunikation, inbegripet sådan som avser att lösa svårigheter rörande översändandet eller äktheten av de handlingar som behövs för att verkställa beslutet om frysning eller förverkande ska ske genom direkta kontakter mellan den utfärdande och den verkställande myndigheten eller, om medlemsstaten har utsett en central myndighet i enlighet med artikel 27.2, genom denna centrala myndighet.

Artikel 29

Flera beslut

1. Om de behöriga myndigheterna i den verkställande staten handlägger två eller flera beslut om frysning eller förverkande avseende ett penningbelopp som har utfärdats mot samma fysiska eller juridiska person och den berörda personen inte har tillräckliga medel i den verkställande staten för att alla beslut ska kunna verkställas, ska beslutet om vilket eller vilka av besluten som ska verkställas fattas av den verkställande myndigheten i enlighet med lagstiftningen i den verkställande staten, med vederbörlig hänsyn till samtliga omständigheter.

Dessa omständigheter kan omfatta brottsoffers intressen, förekomsten av frysta tillgångar, datum för respektive beslut och datum då de översändes, brottets relativa svårighetsgrad och platsen för dess förövande.

2. Punkt 1 ska också tillämpas om de behöriga myndigheterna i den verkställande staten handlägger två eller flera beslut om frysning eller förverkande avseende samma specifika egendom.

Artikel 30

Inställande av verkställighet

Den utfärdande myndigheten ska omedelbart underrätta den verkställande myndigheten, på ett sätt som möjliggör framställning av en skriftlig uppteckning, om varje beslut eller åtgärd som innebär att beslutet inte längre är verkställbart eller av någon annan anledning ska återkallas.

Den verkställande staten ska inställa verkställigheten av beslutet så snart den underrättats av den utfärdande myndigheten om detta beslut eller denna åtgärd.

Artikel 31

Förvaltning av och förfogande över fryst och förverkad egendom

1. Den verkställande staten ska förvalta den frysta eller förverkade egendomen med syftet att förhindra att den minskar i värde och i enlighet med artikel 10 i direktiv 2014/42/EU.
2. Såvida inte beslutet om förverkande åtföljs av ett beslut om ersättning till brottsoffret, eller såvida inte annat överenskommits mellan de berörda medlemsstaterna, även med beaktande av behovet av att ge bistånd för indrivningar av skattefordringar i enlighet med direktiv 2010/24/EU, ska den verkställande staten förfoga över penningbelopp som erhållits vid verkställigheten av beslutet om förverkande enligt följande:

- (a) Om det belopp som erhållits vid verkställigheten av beslutet om förverkande är lika med eller mindre än 10 000 euro ska beloppet tillfalla den verkställande staten.
 - (b) Om det belopp som erhållits vid verkställigheten av beslutet om förverkande överstiger 10 000 euro ska den verkställande staten överföra 50 % av beloppet till den utfärdande staten.
- 3. Om en rättslig myndighet i den utfärdande staten har utfärdat ett beslut om att ersätta eller återställa egendom till brottsoffret, ska motsvarande belopp, så länge det inte överstiger det förverkade beloppet, tillfalla den utfärdande staten för ersättning eller återställande till brottsoffret. Eventuell återstående egendom ska förfogas över i enlighet med punkt 2.
- 4. Annan egendom än penningbelopp som erhållits till följd av verkställigheten av beslutet om förverkande ska förfogas över i enlighet med de regler som anges i leden a–e:
 - (a) Egendomen får säljas; i detta fall ska intäkterna från försäljningen fördelas i enlighet med punkt 2.
 - (b) Egendomen får överföras till den utfärdande staten; om beslutet om förverkande omfattar ett penningbelopp får egendomen överföras till den utfärdande staten endast när den utfärdande myndigheten har gett sitt samtycke.
 - (c) Egendomen får användas för allmännyttiga eller sociala ändamål i den verkställande staten i enlighet med dess lagstiftning, med förbehåll för den utfärdande statens samtycke.
 - (d) Om det inte är möjligt att tillämpa led a eller b, får egendomen förfogas över på något annat sätt i enlighet med den verkställande statens lagstiftning.
 - (e) Om en rättslig myndighet i den utfärdande staten har utfärdat ett beslut om att återställa egendomen till brottsoffret, ska den verkställande myndigheten vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att egendomen återställs till brottsoffret; om det inte är möjligt att återställa egendomen till brottsoffret ska egendomens värde tillfalla den utfärdande staten för återställande till brottsoffret och eventuell återstående egendom ska förfogas över i enlighet med punkt 2.
- 5. Den utfärdande myndigheten ska underrätta den verkställande myndigheten om det beslut som avses i punkterna 3 och 4 d. Om ett förfarande för att ersätta eller återställa egendom till brottsoffret är pågående i den utfärdande staten ska den verkställande staten hålla inne förfogandet av den förverkade egendomen till dess att den verkställande myndigheten underrättats om beslutet.

Artikel 32

Kostnader

- 1. Medlemsstaterna får inte avkräva varandra ersättning för kostnader i samband med tillämpningen av denna förordning.
- 2. Om den verkställande staten har haft kostnader som den anser vara stora eller exceptionella, får den verkställande myndigheten föreslå för den utfärdande myndigheten att kostnaderna ska delas. Den utfärdande myndigheten ska beakta ett

sådant förslag på grundval av detaljerade specifikationer från den verkställande myndigheten.

Artikel 33

Rättsmedel i den verkställande staten mot erkännande och verkställighet

1. Varje berörd part, inbegripet tredje man i god tro, ska ha tillgång till rättsmedel, inbegripet de som anges i artikel 8 i direktiv 2014/42/EU, mot erkännande och verkställighet av ett beslut i enlighet med artiklarna 8 och 17 i syfte att bevara dennes rättigheter. Rättsmedel ska sökas vid domstol i den verkställande staten i enlighet med den statens nationella lagstiftning. Talan får ha suspensiv verkan enligt lagstiftningen i den verkställande staten.
2. De materiella grunderna för utfärdandet av beslutet om frysning eller förverkande får inte bestridas inför en domstol i den verkställande staten.
3. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten ska underrättas om varje rättsmedel som sökts i enlighet med punkt 1.

Artikel 34

Ersättning

1. Om den verkställande staten enligt sin lagstiftning är ansvarig för skada som orsakats någon av de berörda parter som avses i artikel 33 på grund av verkställighet av ett beslut om frysning eller förverkande som översänts till denna i enlighet med artiklarna 4 och 14, ska den utfärdande staten ersätta den verkställande staten för eventuella skadeståndsbelopp som betalats ut i enlighet med detta ansvar till den berörda parten, utom om och i den mån skadan eller en del av skadan uteslutande beror på den verkställande statens agerande.
2. Punkt 1 påverkar inte tillämpningen av medlemsstaternas lagstiftning om fysiska eller juridiska personers anspråk på skadeersättning.

KAPITEL V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 35

Statistik

Medlemsstaterna ska regelbundet samla in uttömmande statistik från de relevanta myndigheterna och bevara denna. Den statistik som samlats in ska varje år översändas till kommissionen och ska, utöver den som anges i artikel 11.2 i direktiv 2014/42/EU, inbegripa följande:

- (a) Antalet beslut om frysning och förverkande som mottagits från en annan medlemsstat.
- (b) Antalet beslut om frysning och förverkande som mottagits från en annan medlemsstat, vars erkännande och verkställighet vägrats.

- (c) Antalet ärenden där ett brottsoffer fått ersättning eller fått egendom återställd genom verkställigheten av ett beslut om förverkande i enlighet med denna förordning.
- (d) Den genomsnittliga varaktigheten av verkställigheten av beslut om frysning och förverkande i enlighet med denna förordning.

Artikel 36

Ändringar av intyget och formuläret

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 37 med avseende på ändringar av det intyg och det formulär som anges i bilagorna I och II.

Artikel 37

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 36 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den *[det datum då denna förordning börjar tillämpas]*.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 36 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artikel 36 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med *[två månader]* på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 38

Översynsklausul

Senast den *[fem år från det datum då denna förordning börjar tillämpas]* ska kommissionen lägga fram en rapport om tillämpningen av denna förordning för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. Rapporten ska vid behov åtföljas av förslag till ändring av denna förordning.

Artikel 39

Ersättande

Denna förordning ersätter rambeslut 2003/577/RIF och rambeslut 2006/783/RIF mellan de medlemsstater som är bundna av denna förordning från och med den [datum då denna förordning börjar tillämpas].

Artikel 40

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den [datum för förordningens ikraftträdande plus sex månader], med undantag för artikel 27, som ska tillämpas från och med den [datum för förordningens ikraftträdande].

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande